

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (piąta izba)

z dnia 9 czerwca 2016 r. *

Dumping — Przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych — Ostateczne cło antydumpingowe — Skarga o stwierdzenie nieważności — Stowarzyszenie — Brak bezpośredniego oddziaływania na członków — Niedopuszczalność — Ogólnokrajowe cło antydumpingowe — Traktowanie indywidualne — Kontrola wyrwykowa — Prawa do obrony — Niedyskryminacja — Obowiązek staranności

W sprawie T-276/13

Growth Energy, z siedzibą w Waszyngtonie, DC (Stany Zjednoczone),

Renewable Fuels Association, z siedzibą w Waszyngtonie,

reprezentowane początkowo przez adwokata P. Vandera Schuerena, a następnie przez adwokatów Vandera Schuerena oraz M. Peristerakiego,

strony skarżące,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez S. Boelaert, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną początkowo przez adwokata G. Berrischa oraz B. Byrne, solicitor, a następnie przez adwokatów R. Bierwagena oraz C. Hippa,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez M. Francę oraz T. Maxiana Ruschego, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol, reprezentowaną przez adwokatów O. Prosta oraz A. Massota,

interwenienci,

mającej za przedmiot wnioszek o stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 157/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 49, s. 10) w zakresie, w jakim dotyczy skarżących i ich członków,

* Język postępowania: angielski.

SĄD (piąta izba),

w składzie: A. Dittrich, prezes, J. Schwarcz i V. Tomljenović (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: C. Heeren, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniach 20 i 21 maja 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżące, Growth Energy i Renewable Fuels Association, są stowarzyszeniami, które reprezentują – w wypadku Growth Energy – amerykańskich producentów bioetanolu, a także inne organizacje działające w sektorze biopaliw oraz – w wypadku Renewable Fuels Association – zwolenników etanolu w USA.
- 2 W wyniku skargi złożonej przez ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol (europejskie stowarzyszenie producentów etanolu odnawialnego, zwane dalej „ePure”), Komisja Europejska wszczęła postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozów do Unii Europejskiej bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych na podstawie art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”).
- 3 Skarżące twierdzą, że mają status reprezentatywnych stowarzyszeń w postępowaniu antydumpingowym i przez cały okres dochodzenia były traktowane jako zainteresowane strony.
- 4 Zawiadomieniem o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. 2011, C 345, s. 7) Komisja zasygnalizowała, że ze względu na potencjalnie dużą liczbę producentów eksportujących z USA, a także producentów unijnych zamierza ona skorzystać z wyboru próby wśród pierwszych i drugich, zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.
- 5 W dniu 16 stycznia 2012 r. Komisja zawiadomiła pismem Marquis Energy LLC, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC oraz Platinum Ethanol LLC (zwane dalej „producentami objętymi próbą”), spółki, które są członkami skarżących, że zostały one wybrane do próby producentów eksportujących w USA. Następnie spółki te przesłały Komisji swoje odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy w dniu 22 lutego 2012 r., a Komisja przeprowadziła kontrole w ich pomieszczeniach.
- 6 W dniu 26 marca 2012 r. skarżące przekazały Komisji uwagi na piśmie dotyczące wszczęcia postępowania antydumpingowego.
- 7 W dniu 24 sierpnia 2012 r. Komisja przekazała skarżącym dokument w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń, w którym przedstawiła okoliczności faktyczne i argumenty, na podstawie których postanowiła kontynuować dochodzenie, nie nakładając środków tymczasowych (zwany dalej „dokumentem w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń”). W pkt 45–47 tego dokumentu stwierdziła ona między innymi, że na tym etapie nie jest możliwa ocena, czy wywóz bioetanolu

pochodzącego z USA odbywał się po cenach dumpingowych ze względu na to, że producenci objęci próbą nie dokonywali rozróżnienia pomiędzy sprzedażą krajową a sprzedażą eksportową oraz że cała ich sprzedaż była realizowana przez niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami mające siedzibę w USA, które następnie mieszały bioetanol z benzyną i go odsprzedawały. W konsekwencji producenci objęci próbą nie mieli żadnej wiedzy o przeznaczeniu produktu i jego cenie eksportowej. W konsekwencji Komisja postanowiła kontynuować dochodzenie i rozszerzyć jego zakres tak, aby objąć nim przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami w celu uzyskania informacji o cenie eksportowej oraz całkowitego obrazu rynku bioetanolu (pkt 50 tego dokumentu).

- 8 W dniu 11 września 2012 r., na wniosek skarżących, Plymouth Energy Company i POET, miało miejsce przesłuchanie z udziałem rzecznika praw stron Komisji.
- 9 W dniu 24 września 2012 r. skarżące złożyły oświadczenia dotyczące dokumentu w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń.
- 10 W dniu 6 grudnia 2012 r. Komisja wysłała do skarżących dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, w którym analizowała, na podstawie danych niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniami, istnienie dumpingu powodującego szkodę dla przemysłu unijnego (zwany dalej „dokumentem w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń”). Postanowiła ona zatem nałożyć ogólnokrajowe środki ostateczne według stawki 9,6%, na okres trzech lat.
- 11 Skarżące złożyły oświadczenia w przedmiocie tego dokumentu w dniu 17 grudnia 2012 r.
- 12 Pismem z dnia 21 grudnia 2012 r. Komisja przekazała dokument w przedmiocie ujawnienia dodatkowych ustaleń, z jednej strony, zamierzający zasadniczo wydłużyć okres ważności ostatecznego środka antydumpingowego z trzech do pięciu lat, a po drugie, wzywający skarżące do złożenia pisemnych oświadczeń co do tej zmiany, a także co do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń najpóźniej do dnia 2 stycznia 2013 r.
- 13 W dniu 2 stycznia 2013 r. skarżące złożyły oświadczenia co do tego dokumentu.
- 14 Pismem z dnia 30 stycznia 2013 r. Komisja odpowiedziała na oświadczenia skarżących dotyczące dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń.
- 15 W dniu 18 lutego 2013 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 157/2013 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 49, s. 10, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”), którym nałożyła cło antydumpingowe na bioetanol zwany „etanolem paliwowym”, tj. alkohol etylowy produkowany z produktów rolnych, skażony lub nieskażony, z wyjątkiem produktów zawierających ponad 0,3% (m/m) wody mierzony zgodnie z normą EN 15376, jak również alkohol etylowy produkowany z produktów rolnych w mieszankach z benzyną o zawartości alkoholu etylowego ponad 10% (v/v), pochodzący ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, obecnie objęty kodami CN ex 2207 10 00, ex 2207 20 00, ex 2208 90 99, ex 2710 12 21, ex 2710 12 25, ex 2710 12 31, ex 2710 12 41, ex 2710 12 45, ex 2710 12 49, ex 2710 12 51, ex 2710 12 59, ex 2710 12 70, ex 2710 12 90, ex 3814 00 10, ex 3814 00 90, ex 3820 00 00 i ex 3824 90 97 (kody TARIC 2207100012, 2207200012, 2208909912, 2710122111, 2710122592, 2710123111, 2710124111, 2710124511, 2710124911, 2710125111, 2710125911, 2710127011, 2710129011, 3814001011, 3814009071, 3820000011 i 3824909767) według ogólnokrajowej stawki 9,5%, ustalonej na 62,30 EUR za tonę netto, stosowanej proporcjonalnie według udziału wagowego w mieszance całkowitej zawartości bioetanolu, za okres pięciu lat.

- 16 W odniesieniu do kontroli wyrwykowej producentów eksportujących w USA w motywach 12–16 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdziła, że dochodzenie wykazało, iż żaden z producentów objętych próbą wymienionych w pkt 5 powyżej nie wywoził bioetanolu na rynek unijny. W rzeczywistości sprzedawali go oni niepowiązanym przedsiębiorstwom handlowym/przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniami, które następnie mieszały go z benzyną i odsprzedawały na rynku krajowym oraz na wywóz, w szczególności do Unii. Producenci ci nie byli zawsze świadomi, czy ich produkcja przeznaczona była na rynek unijny i nie posiadali wiedzy na temat cen sprzedaży przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniami. Oznacza to, że amerykańscy producenci bioetanolu nie są eksporterami produktu objętego postępowaniem do Unii. Eksporterami są w rzeczywistości przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami. Aby przeprowadzić dochodzenie, Rada oparła się na danych przedsiębiorstw zajmujących się handlem lub mieszaniami, które zgodziły się współpracować w dochodzeniu.
- 17 W odniesieniu do stwierdzenia dumpingu, w motywach 62–64 zaskarżonego rozporządzenia Rada wyjaśniła, że uznała za stosowne ustalenie ogólnokrajowego marginesu dumpingu. Mimo że niektórzy producenci twierdzili, że możliwa była identyfikacja i śledzenie ich produktów sprzedawanych przedsiębiorstwom w USA na wywóz, nie byli oni w stanie wskazać związku pomiędzy swoją sprzedażą na rynku USA i wywozem do Unii dokonany przez inne przedsiębiorstwa i nie znali również poziomu cen eksportowych do Unii. Zdaniem Rady, w związku ze strukturą sektora bioetanolu i sposobem, w jaki produkt objęty postępowaniem był produkowany, sprzedawany na rynku USA i wywożony do Unii, ustalenie indywidualnych marginesów dumpingu dla producentów w USA jest niewykonalne.
- 18 Pismem z dnia 20 lutego 2013 r. Komisja udzieliła odpowiedzi na oświadczenia skarżących i Plymouth Energy Company dotyczące dokumentu w przedmiocie ujawnienia dodatkowych ustaleń.

Postępowanie i żądania stron

- 19 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 15 maja 2013 r., zmienionym pismem z dnia 17 maja 2013 r., skarżące wniosły niniejszą skargę.

1. W przedmiocie wniosku o połączenie ze sprawą T-277/13, Marquis Energy/Rada

- 20 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 czerwca 2013 r. skarżące złożyły wniosek o połączenie niniejszej sprawy ze sprawą T-277/13, Marquis Energy/Rada. W swoich uwagach Rada wniosła do Sądu o zawieszenie postępowania w przedmiocie ewentualnego połączenia tych dwóch spraw do czasu zamknięcia pisemnego etapu postępowania i do czasu zbadania przez Sąd argumentów stron w przedmiocie dopuszczalności.
- 21 W dniu 31 lipca 2013 r. prezes piątej izby Sądu postanowił, że niniejsza sprawa nie zostanie połączona ze sprawą T-277/13, Marquis Energy/Rada.

2. W przedmiocie interwencji

- 22 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 lipca 2013 r. Komisja wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Skarżące i Rada nie zgłosiły zastrzeżeń do tej interwencji.
- 23 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 września 2013 r. ePure wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Skarżące i Rada nie zgłosiły zastrzeżeń do tej interwencji.

- 24 Postanowieniami z dnia 4 lutego 2014 r. prezes piątej izby Sądu dopuścił te interwencje.
- 25 W dniu 18 kwietnia 2014 r. Komisja i ePure złożyły uwagi interwenienta.

3. W przedmiocie środków organizacji postępowania i ustnego etapu postępowania

- 26 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd zarządził otwarcie ustnego etapu postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. zadał Radzie i skarżącym pisemne pytania. Strony udzieliły odpowiedzi na pisemne pytania w wyznaczonym terminie.
- 27 Jednakże pismem z dnia 29 kwietnia 2015 r. Rada poinformowała Sąd, że jej zdaniem niektóre informacje konieczne do udzielenia odpowiedzi na te pytania są poufne, zwracając się do Sądu o przyjęcie środków dowodowych, aby mogła ona „dostarczyć te dokumenty”, żądając potraktowania ich jako poufne.
- 28 Pismem z dnia 19 maja 2015 r. skarżące wniosły trzy żądania do Sądu polegające, po pierwsze, na przyjęciu środków dowodowych poprzez nakazanie Radzie przedstawienia owych dokumentów, po drugie, na wycofaniu sekcji (i) 1 odpowiedzi Rady na pisemne pytania Sądu, lub, alternatywnie, na pozwoleniu im złożenia uwag na piśmie, a po trzecie, na przyznaniu im możliwości złożenia uwag na piśmie w celu sprostowania ewentualnych błędów faktycznych popełnionych w odpowiedzi Rady.
- 29 Na rozprawie w dniach 20 i 21 maja 2015 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu. Na rozprawie skarżące częściowo odstąpiły od żądania z dnia 19 maja 2015 r., wycofując w szczególności żądania drugie i trzecie przedstawione w pkt 28 powyżej, co Sąd odnotował w protokole z rozprawy.
- 30 Na koniec rozprawy prezes piątej izby Sądu odroczył zamknięcie ustnego etapu postępowania na późniejszą datę.
- 31 Ponieważ Sąd nie uznał za konieczne zarządzenie ww. środka dowodowego, pismem z dnia 9 grudnia 2015 r. strony zostały poinformowane, że ustny etap postępowania został zamknięty w tym samym dniu.

4. W przedmiocie wniosków o zachowanie poufności

- 32 Pismem złożonym w dniu 22 listopada 2013 r. skarżące złożyły wniosek o zachowanie poufności, wobec ePure, niektórych dokumentów załączonych do skargi, części ich repliki, a także niektórych załączonych do niej dokumentów.
- 33 Pismem złożonym w dniu 15 maja 2015 r. skarżące złożyły wniosek o zachowanie poufności, wobec ePure, niektórych części odpowiedzi Rady na pytania zadane przez Sąd w ramach środków organizacji postępowania.
- 34 ePure otrzymała tylko jawne wersje tych dokumentów i nie wniosła zarzutów wobec wniosków o zachowanie poufności złożonych w odniesieniu do niej.

5. W przedmiocie żądań stron

- 35 W skardze zmienionej pismem z dnia 17 maja 2013 r. skarżące wnoszą do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono ich i ich członków;
  - obciążenie Rady kosztami postępowania.
- 36 Rada wnosi do Sądu o:
- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
  - ewentualnie – oddalenie skargi jako bezzasadnej;
  - obciążenie skarżących kosztami postępowania.
- 37 Komisja wnosi do Sądu o:
- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
  - ewentualnie – oddalenie skargi jako bezzasadnej;
  - obciążenie skarżących kosztami postępowania.
- 38 ePure wnosi do Sądu o:
- oddalenie zarzutów podniesionych przez skarżące;
  - obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

- 39 Na poparcie swej skargi skarżące podnoszą dziesięć zarzutów. Zarzut pierwszy jest oparty na naruszeniu art. 2 ust. 8, art. 9 ust. 5 oraz art. 18 ust. 1, 3 i 4 rozporządzenia podstawowego, naruszeniu zasad pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji, a także na oczywistych błędach w ocenie. Zarzut drugi jest oparty na oczywistym błędzie w ocenie okoliczności faktycznych i naruszeniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Zarzut trzeci jest oparty na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu zasady niedyskryminacji, a także art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Zarzut czwarty jest oparty na naruszeniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i na oczywistym błędzie w ocenie. Zarzut piąty jest oparty na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 1 ust. 4, art. 3 ust. 1–3 i 5–7 oraz art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Zarzut szósty jest oparty na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Zarzut siódmy jest oparty na oczywistym błędzie w ocenie w odniesieniu do związku przyczynowego. Zarzut ósmy jest oparty na naruszeniu art. 9 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i zasady proporcjonalności. Zarzut dziewiąty jest oparty na naruszeniu art. 5 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego oraz zasad dobrej administracji i niedyskryminacji. Wreszcie zarzut dziesiąty jest oparty na naruszeniu art. 6 ust. 7, art. 19 ust. 1 i 2, art. 20 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia podstawowego, praw do obrony, zasad niedyskryminacji i dobrej administracji, a także na braku wystarczającego uzasadnienia.
- 40 W tym kontekście należy stwierdzić, że w swoich pismach skarżące podnoszą szereg argumentów, które mając na celu wykazanie bezprawności zaskarżonego rozporządzenia, odsyłają jednak do naruszeń prawa popełnionych przez „Komisję”. Przykładowo, zarzuty od pierwszego do piątego, siódmy

i dziewiąty, streszczone w pkt 5 skargi, opierają się na stwierdzeniu różnych naruszeń rozporządzenia podstawowego popełnionych przez „Komisję”. W tym względzie należy stwierdzić, że odwołanie do naruszeń wynikających z zaskarżonego rozporządzenia i popełnionych przez „Komisję”, a nie przez „Radę” stanowi błąd pisarski w pismach skarżących. Z jednej strony wynika bowiem jednoznacznie z lektury pism skarżących, że ich argumentacja ma na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia z powodu naruszeń popełnionych przez Radę. Z drugiej strony należy zauważyć, że odpowiedź, jakiej Rada i Komisja udzieliły na te argumenty, wskazuje, iż uznały one, że w rzeczywistości skarżące powoływały się na naruszenia popełnione przez Radę. W tych okolicznościach należy zbadać te argumenty skarżących w wyżej wskazanym rozumieniu, podzielanym także przez Radę i Komisję.

- 41 Rada, wspierana przez Komisję i ePure, nie podnosząc formalnie zarzutu niedopuszczalności na podstawie art. 130 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem, podnosi, że skarga jest niedopuszczalna. Uważa ona, że skarżące nie mają legitymacji procesowej ani jako przedstawiciele swoich członków, ani we własnym imieniu, na tej podstawie, że jej zdaniem nie są spełnione przesłanki przewidziane w art. 263 akapit czwarty TFUE. Ponadto Komisja podnosi, że skarżące nie mają interesu prawnego.

1. W przedmiocie dopuszczalności

- 42 Jako że skarżące są stowarzyszeniami reprezentującymi interesy amerykańskiego sektora bioetanolu, należy najpierw zbadać kwestię, czy takie stowarzyszenia mogą podnosić legitymację procesową w niniejszej sprawie, a następnie zbadać, czy mają one indywidualną legitymację procesową, a także, czy mogą występować w imieniu niektórych swoich członków. Wreszcie należy zbadać interes prawny skarżących w niniejszej sprawie.

W przedmiocie legitymacji procesowej stowarzyszeń takich jak skarżące

- 43 Rada uważa, że skarżące, jako stowarzyszenia reprezentujące interesy swoich członków, mogą żądać stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia tylko w zakresie, w jakim odnosi się ono do ich członków, których indywidualnie dotyczy. Podnosi ona również, że oprócz Marquis Energy, która postanowiła we własnym imieniu zaskarżyć zaskarżone rozporządzenie (w sprawie T-277/13, Marquis Energy/Rada), zaskarżone rozporządzenie stało się ostateczne wobec członków skarżących. W tym zakresie podnosi ona, że niniejsza skarga, wniesiona przez stowarzyszenie, nie może skutkować – jeżeli jest dopuszczalna i zasadna – podważeniem ostatecznego charakteru zaskarżonego rozporządzenia, w braku czego zostałaby naruszona ogólna zasada pewności prawa, ustanowiona przez prawo Unii.
- 44 Skarżące kwestionują argumentację Rady, twierdząc, że pozbawia ona stowarzyszenia legitymacji procesowej przed Sądem. Natomiast skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez stowarzyszenie, jeżeli zostanie dopuszczona, powinna wywierać skutki wobec wszystkich członków stowarzyszenia, którzy byli w nim zarejestrowani zgodnie z prawem w chwili wniesienia skargi.
- 45 Z orzecznictwa wynika, że dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez stowarzyszenie zajmujące się obroną grupowych interesów swoich członków może być przyjęta tylko w trzech rodzajach sytuacji, to znaczy, po pierwsze, gdy przepis prawny wyraźnie to przyznaje (zob. podobnie postanowienie z dnia 10 grudnia 2004 r., EFfCI/Parlament i Rada, T-196/03, Zb.Orz., EU:T:2004:355, pkt 42), po drugie, gdy reprezentowane przez nie przedsiębiorstwa lub niektóre z nich mają prawo do wniesienia skargi indywidualnie lub, po trzecie, gdy może ono wskazać na własny interes (zob. podobnie wyrok z dnia 22 czerwca 2006 r., Belgia i Forum 187/Komisja, C-182/03 i C-217/03, Zb.Orz., EU:C:2006:416, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo; postanowienie z dnia 24 czerwca 2014 r., PPG i SNF/ECHA, T-1/10 RENV, EU:T:2014:616, pkt 30).

- 46 Należy zatem zbadać, czy w niniejszej sprawie skarżące powołują się na jedną lub więcej z tych trzech hipotez.
- 47 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do pierwszej hipotezy, według której skarga wniesiona przez stowarzyszenie jest dopuszczalna, gdy przepis prawny wyraźnie to przyznaje, z jednej strony należy stwierdzić, że skarżące nie wskazują żadnego przepisu prawnego przyznającego im szczególne prawo do wniesienia skargi, a z drugiej strony, że żaden element wynikający z akt przed Sądem nie pozwala wywnioskować istnienia przepisu prawnego, na który skarżące mogłyby się powołać w tym zakresie.
- 48 Niniejszej skargi nie można zatem uznać za dopuszczalną na tej podstawie, że skarżące mogą skorzystać z konkretnego przepisu prawnego uprawniającego je do wniesienia skargi.
- 49 W drugiej kolejności, w odniesieniu do drugiej hipotezy, według której skarga wniesiona przez stowarzyszenie jest dopuszczalna, gdy reprezentowane przez nie przedsiębiorstwa lub niektóre z nich mają prawo do wniesienia skargi indywidualnie, należy stwierdzić, że skarżące w istocie podnoszą, iż mają one legitymację procesową na tej podstawie, że niektórzy ich członkowie są „eksporterami bioetanolu z USA do Unii”.
- 50 W odniesieniu do członków skarżących należy więc zbadać, czy cztery następujące kategorie podmiotów mają legitymację procesową:
- Marquis Energy, która jest amerykańskim producentem bioetanolu objętym próbą i która wniosła we własnym imieniu skargę na zaskarżone rozporządzenie w sprawie T-277/13, Marquis Energy/Rada;
  - czterech amerykańskich producentów bioetanolu objęci próbą, inni niż Marquis Energy, którzy zostali wymienieni w motywie 36 zaskarżonego rozporządzenia (zwani dalej „czterema producentami objętymi próbą”), czyli Patriot Renewable Fuels, Plymouth Energy Company, POET i Platinum Ethanol, i z których każdy jest członkiem przynajmniej jednej ze skarżących. Te cztery grupy producentów są bowiem członkami pierwszej skarżącej, Growth Energy, a Patriot Renewable Fuels oraz Plymouth Energy Company są też członkami drugiej skarżącej, Renewable Fuels Association;
  - przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami bioetanolu Murex i CHS;
  - wszyscy pozostali członkowie skarżących.
- 51 W tym względzie, po pierwsze, należy stwierdzić, że nie można przyjąć, aby niniejsza skarga mogła być dopuszczalna z pierwszego z tych względów, czyli, że skarżące reprezentują Marquis Energy. Zgodnie bowiem z orzecznictwem stowarzyszenie, działając jako przedstawiciel swoich członków, może wnieść skargę o stwierdzenie nieważności, jeżeli oni sami nie wnieśli skargi, a byli do tego uprawnieni (zob. postanowienie z dnia 29 marca 2012 r., Asociación Española de Banca/Komisja, T-236/10, Zb.Orz., EU:T:2012:176, pkt 23, 24 i przytoczone tam orzecznictwo). Z orzecznictwa tego wynika zatem, że w niniejszym wypadku w zakresie, w jakim Marquis Energy wniosła we własnym imieniu skargę do Sądu w sprawie T-277/13, Marquis Energy/Rada, przeciwko zaskarżonemu rozporządzeniu, niniejsza skarga wniesiona przez skarżące w zakresie, w jakim podnoszą one, iż reprezentują Marquis Energy, jest w każdym wypadku niedopuszczalna. Wniosek ten nie ma natomiast wpływu na konieczność zbadania pytania, czy skarga skarżących byłaby dopuszczalna w zakresie, w jakim reprezentują one także innych członków.
- 52 Po drugie, w odniesieniu do członków skarżących, którzy są przedsiębiorstwami handlowymi/przedsiębiorstwami zajmującymi się mieszaniami bioetanolu, należy zauważyć, iż na rozprawie skarżące podniosły argument, zgodnie z którym dwóch z ich członków „stowarzyszonych”, Murex i CHS, jest przedsiębiorstwami handlowymi/przedsiębiorstwami zajmującymi się mieszaniami, które są eksporterami bioetanolu. Murex jest „członkiem stowarzyszonym” Growth Energy, a CHS jest

„członkiem stowarzyszonym” Renewable Fuels Association. Z tego względu uważają one, że w konsekwencji mają legitymację procesową jako ich reprezentanci. Co więcej, skarżące zauważyły, że tych dwóch eksporterów wypełniło formularze dotyczące kontroli wyrywkowej.

- 53 Jest bezsporne, że CHS jest „członkiem stowarzyszonym” Renewable Fuels Association. Jak słusznie wskazała Komisja na rozprawie, art. IV ust. 4 lit. b) statutu Renewable Fuels Association stanowi, iż członek „stowarzyszony” tego stowarzyszenia ma prawo do uczestniczenia w spotkaniach członków, ale nie ma prawa głosu, jak zostało odnotowane w protokole z rozprawy.
- 54 W odniesieniu do Murexu jest bezsporne, iż jest on członkiem „stowarzyszonym” Growth Energy. Jak słusznie wskazała Komisja na rozprawie, artykuł czwarty „articles of incorporation” (statutu) Growth Energy przewiduje kategorie członków z prawem głosu i bez prawa głosu, jak zostało odnotowane w protokole z rozprawy. Konkretnie, zgodnie z art. II sekcja 2.01 lit. c) „Second Amended and Restated Bylaws” (drugiego zmienionego i przekształconego regulaminu) Growth Energy, członek „stowarzyszony” tego stowarzyszenia nie ma prawa głosu.
- 55 Bez prawa głosu CHS i Murex nie mają możliwości zapewnienia pierwszeństwa swoich interesów przy ich ewentualnej reprezentacji przez dane stowarzyszenie. W tych okolicznościach i w braku innych elementów mogących wykazać, że członek „stowarzyszony” miałby taką możliwość zapewnienia pierwszeństwa swoich interesów, należy dojść do wniosku, że w niniejszym wypadku Renewable Fuels Association nie ma legitymacji procesowej w zakresie, w jakim podnosi, iż reprezentuje CHS, oraz że Growth Energy nie ma legitymacji procesowej w zakresie, w jakim podnosi, iż reprezentuje Murex.
- 56 Z rozważań przedstawionych w pkt 51–55 powyżej wynika, że nawet jeśli należy wykluczyć, iż niniejsza skarga jest dopuszczalna w zakresie, w jakim skarżące powołują się na fakt, że reprezentują Marquis Energy oraz CHS lub Murex, powinno się jednak zbadać, czy ich skarga jest dopuszczalna w zakresie, w jakim powołują się na fakt, iż reprezentują, po pierwsze, czterech producentów objętych próbą innych niż Marquis Energy i, po drugie, każdego członka innego niż czterech producentów objętych próbą, Marquis Energy lub przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami CHS i Murex.
- 57 W trzeciej kolejności należy też odrzucić argument skarżących, według którego skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez stowarzyszenie, jeśli jest dopuszczalna, powinna wywierać skutki wobec wszystkich członków stowarzyszenia, którzy byli w nim zgodnie z prawem zarejestrowani w chwili wniesienia skargi.
- 58 W tym względzie należy przypomnieć, że w świetle kryteriów z art. 263 akapit czwarty TFUE rozporządzenia ustanawiające cła antydumpingowe ze względu na ich zakres i charakter faktycznie mają charakter normatywny przez to, że mają zastosowanie do wszystkich zainteresowanych podmiotów gospodarczych, niemniej nie jest wykluczone, iż niektóre podmioty gospodarcze mogą wnieść skargę na niektóre ich przepisy (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 lutego 1984 r., Allied Corporation i in./Komisja, 239/82 i 275/82, Rec, EU:C:1984:68, pkt 11; z dnia 20 marca 1985 r., Timex/Rada i Komisja, 264/82, Rec, EU:C:1985:119, pkt 12).
- 59 Z orzecznictwa wynika, że jeżeli rozporządzenie ustanawiające cło antydumpingowe nakłada różne stawki cła na szereg spółek, dana spółka może wnieść skargę tylko na te przepisy, które nakładają na nią konkretne cło antydumpingowe i określają jego wysokość, nie zaś na te przepisy, które nakładają cło antydumpingowe na inne spółki, dlatego też skarga takiej spółki jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim ma na celu stwierdzenie nieważności tych przepisów rozporządzenia, które odnoszą się wyłącznie do niej (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe, C-239/99, Rec, EU:C:2001:101, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 60 Ponadto z pkt 29 wyroku z dnia 21 marca 2012 r., *Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening i in./Rada* (T-115/06, EU:T:2012:136) wynika, że skarżące podnoszą w tym zakresie, w związku z pkt 27 i 28 tegoż wyroku, iż skutki stwierdzenia nieważności mogą wystąpić tylko wobec wszystkich członków stowarzyszenia w zakresie, w jakim skargi owych członków były dopuszczalne.
- 61 W przeciwnym wypadku bowiem zawodowe stowarzyszenie mogłoby powołać się na uprawnienie do wniesienia skargi w imieniu niektórych ze swych członków, aby uzyskać stwierdzenie nieważności rozporządzenia na korzyść wszystkich swoich członków, także tych, którzy indywidualnie nie spełniają przesłanek ustanowionych w art. 263 akapit czwarty TFUE. Prowadziłoby to do obejścia zasad dotyczących przesłanek dopuszczalności skarg, jakie mogą być wniesione wobec rozporządzeń ustanawiających cła antydumpingowe.
- 62 W niniejszej sprawie skarżące mogą więc żądać stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia na rzecz swoich członków tylko wtedy, gdy dotyczy ono tych jej członków, którzy sami mają prawo do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE wobec zaskarżonego rozporządzenia.
- 63 W czwartej kolejności, w odniesieniu do trzeciej hipotezy, według której skarga stowarzyszenia jest dopuszczalna, jeżeli stowarzyszenie może podnosić własny interes, skarżące oceniają, że są uprawnione do wniesienia indywidualnej skargi jako reprezentatywne stowarzyszenia głównych producentów etanolu, i przypominają, że były one stronami zainteresowanymi w administracyjnym postępowaniu antydumpingowym. W tym względzie należy zatem zbadać, czy skarżące mają własny interes w niniejszej sprawie jako stowarzyszenie, które uczestniczyło w postępowaniu antydumpingowym (zob. pkt 75–87 poniżej).

W przedmiocie legitymacji procesowej skarżących

- 64 Należy przypomnieć, że art. 263 akapit czwarty TFUE wskazuje trzy hipotezy, w których osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę o stwierdzenie nieważności. Na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim tego artykułu może ona, po pierwsze, wnieść skargę na akty, których jest adresatem. Po drugie, może ona wnieść skargę na akty, które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, a także, po trzecie, na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.
- 65 Należy zauważyć, że kryterium bezpośredniego oddziaływania jest identyczne w drugiej i trzeciej hipotezie przewidzianej w art. 263 akapit czwarty TFUE (postanowienie z dnia 13 marca 2015 r., *European Coalition to End Animal Experiments/ECHA*, T-673/13, Zb.Orz., EU:T:2015:167, pkt 67).
- 66 W niniejszym przypadku jest bezsporne, że skarżące nie są adresatami zaskarżonego rozporządzenia. Należy zatem zbadać pytanie, czy skarżące mogą wnieść skargę o stwierdzenie nieważności wobec zaskarżonego rozporządzenia na podstawie drugiej lub trzeciej hipotezy przewidzianej w art. 263 akapit czwarty TFUE, czyli, po pierwsze, w zakresie, w jakim działają indywidualnie, a po drugie, w zakresie, w jakim działają jako reprezentanci jednej z kategorii podmiotów, które są ich członkami.
- 67 W odniesieniu do pojęcia bezpośredniego oddziaływania przewidzianego w art. 263 akapit czwarty TFUE należy stwierdzić, że wymaga ono łącznego spełnienia dwóch kryteriów, mianowicie, by, po pierwsze, zaskarżony przez skarżące akt wywoływał bezpośredni wpływ na ich sytuację prawną i, po drugie, nie pozostawiał żadnego zakresu swobodnego uznania swoim adresatom, których obowiązkiem jest go wykonać, a wykonanie to ma mieć charakter automatyczny i wynikać z samego aktu Unii bez stosowania innych przepisów pośrednich (postanowienie z dnia 24 września 2009 r., *Município de Gondomar/Komisja*, C-501/08 P, EU:C:2009:580, pkt 25; wyrok z dnia 13 października 2011 r., *Deutsche Post i Niemcy/Komisja*, C-463/10 P i C-475/10 P, Zb.Orz., EU:C:2011:656, pkt 66).

- 68 Jeżeli chodzi o pojęcie indywidualnego oddziaływania przewidziane w art. 263 akapit czwarty TFUE, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem podmioty inne niż adresaci decyzji mogą utrzymywać, iż dana decyzja dotyczy ich indywidualnie tylko wtedy, gdy ma ona wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji (wyroki: z dnia 15 lipca 1963 r., Plaumann/Komisja, Rec, EU:C:1963:17, pkt 223; z dnia 13 grudnia 2005 r., Komisja/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Zb.Orz., EU:C:2005:761, pkt 33).
- 69 W odniesieniu do zakresu obrony przed praktykami dumpingowymi, po pierwsze, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że akty ustanawiające cło antidumpingowe dotyczą bezpośrednio i indywidualnie tych producentów i eksporterów, którzy są w stanie dowieść, że zostali zidentyfikowani w aktach Komisji lub Rady, lub że byli objęci dochodzeniami przygotowawczymi (ww. w pkt 58 wyrok Allied Corporation i in./Komisja, EU:C:1984:68, pkt 12; wyrok z dnia 23 maja 1985 r., Allied Corporation i in./Rada, 53/83, Rec, EU:C:1985:227, pkt 4).
- 70 Po drugie, importerów danego produktu, którego cena odsprzedaży została uwzględniona przy skonstruowaniu ceny eksportowej, i których w związku z tym dotyczą ustalenia dotyczące istnienia praktyki dumpingowej, rozporządzenia ustanawiające cła antidumpingowe dotyczą bezpośrednio i indywidualnie (wyroki z dnia 14 marca 1990 r.: Nashua Corporation i in./Komisja i Rada, C-133/87 i C-150/87, Rec, EU:C:1990:115, pkt 15; Gestetner Holdings/Rada i Komisja, C-156/87, Rec, EU:C:1990:116, pkt 18). To samo dotyczy tych importerów powiązanych z eksporterami z państw trzecich, na których produkty nałożono cło antidumpingowe, w szczególności w wypadku, gdy cena eksportowa została obliczona na podstawie cen odsprzedaży na rynku Unii stosowanych przez tychże importerów, oraz w wypadku, gdy samo cło antidumpingowe zostało obliczone w oparciu o te ceny odsprzedaży (zob. podobnie wyrok z dnia 11 lipca 1990 r., Neotype Techmashexport/Komisja i Rada, C-160/87 i C-160/87, Rec, EU:C:1990:295, pkt 19, 20).
- 71 Po trzeciej, Trybunał orzekł, że producenta oryginalnego wyposażenia, bez konieczności zakwalifikowania go jako importera lub eksportera, przepisy rozporządzenia dotyczące praktyk dumpingowych producenta, od którego nabył produkty ze względu na szczególny charakter jego stosunków handlowych z tym producentem, dotyczą bezpośrednio i indywidualnie. Trybunał orzekł bowiem, że to w celu uwzględnienia tego szczególnego charakteru Rada ustaliła określoną stawkę marży zysku w ramach konstruowania wartości normalnej, która została następnie uwzględniona przy obliczaniu marginesu dumpingu, na którego podstawie zostało określone cło antidumpingowe, tak że producenta oryginalnego wyposażenia dotyczyły ustalenia odnoszące się do istnienia zarzucanej praktyki dumpingowej (zob. podobnie ww. w pkt 70 wyroki: Nashua Corporation i in./Komisja i Rada, EU:C:1990:115, pkt 17–20; Gestetner Holdings/Rada i Komisja, EU:C:1990:116, pkt 20–23).
- 72 Po czwarte, orzecznictwo uznało legitymację procesową producenta Unii, jeżeli rozporządzenie ustanawiające cło antidumpingowe zostało oparte na indywidualnej sytuacji tego producenta, głównego wytwórcy danego produktu w Unii. Dochodząc do tego wniosku, Trybunał uznał, że zarzuty przedstawione przez owego producenta legły u podstaw skargi, która doprowadziła do wszczęcia dochodzenia antidumpingowego, że jego uwagi zostały wysłuchane w toku tego dochodzenia, którego przebieg był w znacznym stopniu określony przez te uwagi, oraz że cło antidumpingowe zostało określone na podstawie skutków, jakie wywarłby na niego stwierdzony dumping (zob. podobnie ww. w pkt 58 wyrok Timex/Rada i Komisja, EU:C:1985:119, pkt 14, 15).
- 73 Po piątą, Trybunał orzekł ponadto, że przyznanie niektórym kategoriom podmiotów gospodarczych prawa do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia antidumpingowego nie stoi na przeszkodzie temu, aby to rozporządzenie dotyczyło indywidualnie również innych podmiotów ze względu na ich szczególne cechy różniące je od wszystkich pozostałych osób. Uznał on zatem za dopuszczalną skargę wniesioną przez stronę skarżącą w tamtej sprawie, na tej podstawie, że była ona najważniejszym importerem produktu będącego przedmiotem środka antidumpingowego i końcowym

użytkownikiem tego produktu, a jej działalność gospodarcza w przeważającym stopniu zależała od tych przywozów i sporne rozporządzenie miało na nią poważny wpływ (zob. podobnie wyrok z dnia 16 maja 1991 r., Extramet Industrie/Rada, C-358/89, Rec, EU:C:1991:214, pkt 16–18).

74 W świetle tych uwag należy zbadać legitymację procesową skarżących w niniejszej sprawie.

W przedmiocie indywidualnej legitymacji procesowej skarżących

75 Skarżące podnoszą, że są stowarzyszeniami, których członkowie są głównymi amerykańskimi producentami etanolu, które aktywnie uczestniczyły w postępowaniu administracyjnym, jakie doprowadziło do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia. Ich celem jest ochrona amerykańskiego przemysłu etanolu. Ze względu na to, że przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia stanowi istotny problem dla skarżących i zostały one uznane za strony zainteresowane w całym postępowaniu antydumpingowym, powinny one być uprawnione do wniesienia niniejszej skargi we własnym imieniu indywidualnie.

76 Rada, wspierana przez Komisję, odpowiada, że nie wystarczy, aby skarżące twierdziły, iż reprezentują amerykański przemysł bioetanolu w całości lub iż wspierają one jego interesy czy że współpracowały z Komisją przy dochodzeniu, reprezentując interesy swoich członków, aby mieć legitymację procesową przed Sądem. Podnosi ona, że nie istnieją szczególne okoliczności indywidualizujące skarżące.

77 Należy zatem zbadać, czy w niniejszym przypadku zaskarżone rozporządzenie dotyczy bezpośrednio i indywidualnie każdej ze skarżących indywidualnie, tak że ich sytuacja prawna ulega zmianie w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 67 powyżej.

78 Z jednej strony należy ogólnie stwierdzić, że jest bezsporne, iż zaskarżone rozporządzenie nakłada jedno cło antydumpingowe na wszystkie przywozy bioetanolu w stanie czystym, czyli alkoholu etylowego uzyskanego z produktów rolnych, a także bioetanolu zmieszanego z benzyną w proporcji wyższej niż 10% (v/v), na poziomie państwa dostawcy, czyli USA. Z drugiej strony nie zostało zakwestionowane, że nawet jeśli skarżące są stowarzyszeniami, co do których wiadomo, iż reprezentują interesy amerykańskiego przemysłu bioetanolu i uczestniczyły w postępowaniu antydumpingowym, to nie są jednak zobowiązane indywidualnie do zapłaty tego cła.

79 Należy zatem stwierdzić, że zaskarżone rozporządzenie w zakresie, w jakim nakłada cła antydumpingowe tylko na produkty członków skarżących, nie zmienia ich sytuacji prawnej. Nałożenie w zaskarżonym rozporządzeniu ceł antydumpingowych na produkty członków skarżących nie zmieniło praw na korzyść skarżących indywidualnie lub obciążających ich obowiązków.

80 Nawet jeśli fakt, iż skarżące były stronami postępowania antydumpingowego nie ma wpływu na stwierdzenie, że nałożenie ceł antydumpingowych na produkty ich członków nie stwarza praw na ich korzyść ani obciążających ich obowiązków, należy zauważyć, że w dziesiątym zarzucie skargi podnoszą one, że jako strony zainteresowane w postępowaniu antydumpingowym mają własny interes w uzyskaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia na tej podstawie, że zostały naruszone ich uprawnienia procesowe, czyli te oparte na art. 6 ust. 7, art. 19 ust. 1 i 2, oraz na art. 20 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia podstawowego.

81 Z orzecznictwa wynika, że fakt, iż osoba przystępuje w taki czy inny sposób do postępowania prowadzącego do przyjęcia aktu Unii, ma charakter indywidualizujący tę osobę w stosunku do danego aktu tylko wtedy, gdy mające zastosowanie uregulowanie Unii przyznaje jej określone gwarancje procesowe (zob. analogicznie wyroki: z dnia 4 października 1983 r., Fediol/Komisja, 191/82, Rec, EU:C:1983:259, pkt 31; z dnia 17 stycznia 2002 r., Rica Foods/Komisja, T-47/00, Rec, EU:T:2002:7, pkt 55).

- 82 Należy zatem zbadać, czy wskazane przepisy rozporządzenia podstawowego wymienione w pkt 80 powyżej przyznają gwarancje procesowe osobom, które uczestniczyły w procesie przyjęcia rozporządzenia ustanawiającego cła antydumpingowe, jak twierdzą skarżące.
- 83 Artykuł 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego przyznaje reprezentatywnym stowarzyszeniom, takim jak skarżące, które zgodnie z art. 5 ust. 10 zgłosiły udział w postępowaniu, prawo do zapoznania się, na pisemny wniosek, ze wszystkimi informacjami przekazanymi przez każdą ze stron dochodzenia, z wyjątkiem wewnętrznych dokumentów opracowanych przez organy Unii lub państw członkowskich, o ile informacje te są istotne dla obrony ich interesów, nieobjęte klauzulą poufności w rozumieniu art. 19 i wykorzystywane podczas dochodzenia. Ponadto przyznaje się im prawo do odniesienia się do uzyskanych informacji, zaś ich komentarze będą brane pod uwagę, o ile zostaną odpowiednio uzasadnione.
- 84 Ponadto art. 20 ust. 2, 4 i 5 tego rozporządzenia przyznaje reprezentatywnym stowarzyszeniom prawo do wystąpienia z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których ma być zalecone wprowadzenie środków ostatecznych lub zakończenie postępowania bądź pozostałych czynności bez zastosowania środków. Mają one prawo do złożenia oświadczeń dotyczących ustaleń ostatecznych w terminie co najmniej dziesięciodniowym. W niniejszej sprawie jest bezsporne, że skarżące miały dostęp do jawnych akt dochodzenia i przekazano im ostateczne ustalenia na podstawie art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, a także informację dodatkową z dnia 21 grudnia 2012 r.
- 85 Zatem w zakresie, w jakim skarżące opierają swoją skargę na ochronie gwarancji procesowych, które zostały im przyznane przez art. 6 ust. 7, art. 19 ust. 1 i 2 oraz art. 20 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia podstawowego, należy stwierdzić, że niniejsza skarga jest dopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy skarżących działających indywidualnie.
- 86 W tym kontekście skarżące podkreślają, iż mają legitymację procesową na tej podstawie, że uczestniczyły w postępowaniu antydumpingowym jako reprezentatywne stowarzyszenia, które były partnerami w rozmowach między Komisją a „całym amerykańskim przemysłem bioetanolu”. W tym względzie powołują się one na wyrok z dnia 24 marca 1993 r., CIRFS i in./Komisja (C-313/90, Rec, EU:C:1993:111, pkt 28–30), w którym Trybunał uznał, że na status stowarzyszenia jako negocjatora miała wpływ sporna decyzja. Jednak z jednej strony należy stwierdzić, że pozycja skarżących jako reprezentatywnych stowarzyszeń w rozumieniu rozporządzenia podstawowego nie jest porównywalna z pozycją negocjatora działającego formalnie w imieniu swoich członków. Z drugiej strony należy zauważyć, że ów wyrok dotyczył żądania stwierdzenia nieważności, złożonego przez stowarzyszenie, decyzji wydanej w dziedzinie pomocy państwa, czyli odmowy przez Komisję wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE mającego na celu stwierdzenie, że przyznana pomoc nie jest zgodna z rynkiem wewnętrznym. CIRFS w szczególności nie reprezentował interesów spółki korzystającej z danej pomocy. Jednakże niniejsza sprawa dotyczy rozporządzenia przyjętego w dziedzinie antydumpingu. Poprzez zaskarżone rozporządzenie Rada nie odmówiła wszczęcia żadnego postępowania, a skarżące uważają, że są reprezentantami interesów podmiotów gospodarczych, których produkt jest objęty środkiem antydumpingowym. Niniejsza sprawa dotyczy zatem sytuacji odmiennej niż ta, która doprowadziła do wydania ww. wyroku CIRFS i in./Komisja (EU:C:1993:111), który w tym względzie nie ma znaczenia w niniejszej sprawie.
- 87 W świetle rozważań przedstawionych w pkt 77–86 powyżej należy dojść do wniosku, że skarżącym powinno się przyznać, jako stronom zainteresowanym w postępowaniu, legitymację procesową na tej podstawie, iż dotyczy ich ono bezpośrednio i indywidualnie, ale nie mogą się one powoływać w dopuszczalny sposób na to, że zarzut dziesiąty skargi jest jedynym zarzutem mającym na celu zachowanie ich praw procesowych.

W przedmiocie legitymacji procesowej skarżących jako reprezentantów swoich członków

88 Rada wspierana przez Komisję jest zdania, że skarżące nie mają legitymacji procesowej jako reprezentanci swoich członków.

89 Skarżące kwestionują tę argumentację.

90 W niniejszym przypadku w celu badania legitymacji procesowej należy wprowadzić rozróżnienie pomiędzy czterema amerykańskimi producentami bioetanolu objętymi próbą i innymi członkami skarżących.

91 W celu ustalenia, czy czterej amerykańscy producenci objęci próbą są uprawnieni do wniesienia skargi wobec zaskarżonego rozporządzenia, należy zbadać, czy dotyczy ich ono bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu drugiej hipotezy, o której mowa w art. 263 akapit czwarty TFUE.

– W przedmiocie bezpośredniego oddziaływania na skarżące jako reprezentantów producentów bioetanolu objętych próbą

92 W odniesieniu do pytania, czy zaskarżone rozporządzenie bezpośrednio dotyczy czterech producentów objętych próbą, należy stwierdzić, że spółki, na której produkty zostało nałożone cło antydumpingowe, bezpośrednio dotyczy rozporządzenie ustanawiające cło antydumpingowe, ponieważ zobowiązuje ono organy celne państw członkowskich do poboru ustanowionego cła, nie pozostawiając im żadnego marginesu uznania (zob. podobnie wyroki: z dnia 25 września 1997 r., Shanghai Bicycle/Rada, T-170/94, Rec, EU:T:1997:134, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 19 listopada 1998 r., Champion Stationery i in./Rada, T-147/97, Rec, EU:T:1998:266, pkt 31).

93 W niniejszym przypadku, po pierwsze, należy stwierdzić, że zamiast nakładać indywidualne cło na każdego dostawcę danego produktu, art. 1 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia nakłada jedno cło antydumpingowe na wszystkie przywozy bioetanolu w stanie czystym, czyli alkoholu etylowego zmieszanego z benzyną w proporcji wyższej niż 10% (v/v), na poziomie państwa dostawcy, czyli USA. Konkretniej, nakłada ono cło antydumpingowe na szczeblu krajowym według stawki 62,30 EUR za tonę netto stosowanej proporcjonalnie według udziału wagowego w mieszance całkowitej zawartości bioetanolu. Należy więc stwierdzić, że zaskarżone rozporządzenie nie określa przywozów bioetanolu poprzez indywidualne źródło, wskazując podmioty znaczące dla wywozu w łańcuchu handlowym.

94 Po drugie, w motywie 12 zaskarżonego rozporządzenia oraz w odpowiedzi na skargę Rada podnosi, że ponieważ żaden z czterech producentów objętych próbą sam nie wywoził bioetanolu na rynek unijny, sprzedawali go oni na rynku wewnętrznym niepowiązanym przedsiębiorstwom handlowym/przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem, które następnie mieszały bioetanol z benzyną i odsprzedawały na rynku krajowym oraz na wywóz, w szczególności do Unii.

95 Po trzecie, w tym samym motywie 12 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdza, że pięciu amerykańskich producentów objętych próbą „zgłosi[ło] wywóz bioetanolu do Unii w swoich formularzach dotyczących kontroli wrywkowej”.

96 Po czwarte, w motywach 10 i 11 zaskarżonego rozporządzenia Rada wskazuje, że w toku administracyjnego postępowania antydumpingowego Komisja dokonała doboru próby, na którą składało się sześciu producentów bioetanolu z USA na podstawie największej reprezentatywnej wielkości wywozu bioetanolu do Unii, którą można było zbadać w dostępnym czasie. Jedna spółka została wyłączona z próby podczas dochodzenia, ponieważ stwierdzono, że jej produkcja nie była przedmiotem wywozu do Unii w okresie objętym dochodzeniem, czyli w okresie od 1 października 2010 r. do 30 września 2011 r., podczas gdy pięciu pozostałych wybranych producentów pozostało objętych próbą.

- 97 Z rozważań przedstawionych w pkt 92–96 powyżej dotyczących funkcjonowania rynku bioetanolu według ustaleń Rady wynika, że w zaskarżonym rozporządzeniu ona sama uznała, iż znaczna ilość bioetanolu pochodzącego od czterech producentów objętych próbą była regularnie wywożona do Unii w okresie objętym dochodzeniem.
- 98 Stwierdzenie dokonane w pkt 97 powyżej potwierdzają ponadto oceny Rady i Komisji sformułowane w toku postępowania antydumpingowego oraz w uwagach pisemnych i ustnych.
- 99 Przede wszystkim bowiem należy stwierdzić, że w odpowiedzi na pisemne pytania Sądu z jednej strony Rada stwierdziła, iż „wydaje się nader prawdopodobne”, że bioetanol spełniający specyfikacje norm europejskich (zwane dalej „specyfikacjami EN”) sprzedawany do Unii przez dwa przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem, które współpracowały z Komisją przy dochodzeniu „zawiera bioetanol produkowany przez [poufne]”¹. Z drugiej strony Rada uznała, że było „prawdopodobne”, iż bioetanol sprzedawany do Unii przez dwa przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem „zawiera[ł] bioetanol produkowany przez [poufne]”.
- 100 Następnie w toku dochodzenia Komisja w piśmie z dnia 30 stycznia 2013 r. skierowanym do skarżących potwierdziła, że osiem wskazanych przez nią przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem, które sprzedawały bioetanol produkowany przez producentów objętych próbą, stanowiło ponad 90% całego wywozu bioetanolu do Unii w okresie objętym dochodzeniem.
- 101 Ponadto w odpowiedzi na pisemne pytania Sądu Rada przedstawiła kwoty łącznych wielkości, które odpowiadały specyfikacjom EN, uzyskanych w okresie objętym dochodzeniem przez osiem przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem, zapytanych w drodze kwestionariusza podczas dochodzenia, od pięciu amerykańskich producentów objętych próbą. Kwoty te odpowiadają ponad [poufne] przywozów bioetanolu pochodzącego z USA ośmiu przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem w tym samym okresie.
- 102 Wreszcie na rozprawie Rada wskazała, że nie kwestionuje, iż większość sprzedaży bioetanolu odpowiadającego specyfikacjom EN została wywieziona do Unii. Rada zadowolona się wskazaniem w tym względzie w odpowiedzi na skargę, że przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem współpracujące w toku postępowania pozyskiwały bioetanol od różnych producentów, mieszały go i sprzedawały na wywóz. Jej zdaniem nie było już więc możliwe ustalenie producenta w chwili wywozu do Unii ani indywidualne ustalenie wszystkich zakupów i porównanie normalnych wartości z odnośnymi cenami eksportowymi.
- 103 Z rozważań tych wynika, że w dostateczny sposób wykazano, iż znaczne ilości bioetanolu, które zostały nabyte w okresie objętym dochodzeniem przez osiem przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem od pięciu amerykańskich producentów bioetanolu objętych próbą, w znacznej części zostały wywiezione do Unii. Rada nie przedstawiła żadnej informacji, która zaprzeczyłaby temu stwierdzeniu lub mogła je podważyć.
- 104 Należy więc stwierdzić, że cło antydumpingowe ustanowione w zaskarżonym rozporządzeniu dotyczy bezpośrednio, w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 67 i 92 powyżej, czterech amerykańskich producentów objętych próbą na tej podstawie, że byli oni producentami produktu, który przy przywozie do Unii od wejścia w życie zaskarżonego rozporządzenia był objęty cłem antydumpingowym.
- 105 Stwierdzenia tego nie podważają inne argumenty Rady i Komisji.

1 — Nieujawnione dane poufne.

- 106 Po pierwsze, Rada, wspierana przez Komisję, zauważa, że w odniesieniu do okresu objętego dochodzeniem skarżące reprezentowały producentów bioetanolu, lecz nie eksporterów bioetanolu. W odróżnieniu od przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniami/eksporterów zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy bezpośrednio producentów bioetanolu, ponieważ w zaskarżonym rozporządzeniu Rada nie „zarzuca” im wprowadzania praktyk dumpingowych, a ich sprzedaż bezpośrednia nie podlega cłom antydumpingowym.
- 107 W tym względzie należy stwierdzić, że, w przeciwieństwie do tego, do czego prowadzi argumentacja Rady i Komisji, nie należy z zasady wykluczać, iż producenci objęci próbą, w odróżnieniu od eksporterów, są uprawnieni do wniesienia skargi na zaskarżone rozporządzenie.
- 108 Jak bowiem wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 67, 69 i 92 powyżej, dopuszczalność skargi na rozporządzenie ustanawiające cła antydumpingowe nie zależy od statusu producenta lub eksportera.
- 109 Należy ponadto przypomnieć, że zasady antydumpingowe mają na celu zapewnienie ochrony przed przywozami stanowiącymi dumping. Po pierwsze, zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt przywieziony po cenach dumpingowych, którego wprowadzenie do swobodnego obrotu w Unii powoduje szkodę. Po drugie, zgodnie z orzecznictwem postępowanie antydumpingowe dotyczy co do zasady całego przywozu danego rodzaju towarów z państwa trzeciego, a nie przywozu produktów danego przedsiębiorstwa (wyrok z dnia 7 grudnia 1993 r., Rima Eletrometalurgia/Rada, C-216/91, Rec, EU:C:1993:912, pkt 17). Dla zbadania bezpośredniego oddziaływania nie jest zatem istotne, komu instytucje „zarzucają” wprowadzanie danych praktyk dumpingowych.
- 110 Z powyższego wynika, że skoro cła antydumpingowe są związane z wywozonymi produktami, na producenta, nawet jeśli nie ma on statusu eksportera tych produktów, nałożenie takich ceł antydumpingowych na dany produkt przywieziony do Unii może mieć istotny wpływ.
- 111 W tym względzie należy podkreślić, że w niniejszym przypadku jest bezsporne, iż czterej producenci objęci próbą produkowali bioetanol w stanie czystym w okresie objętym dochodzeniem i to ich produkty przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami mieszały z benzyną i wywoziły do Unii.
- 112 Z rozważań wskazanych w pkt 107–111 powyżej wynika, że okoliczności podniesione przez Radę i Komisję, według których zaskarżone rozporządzenie nie „zarzuca” członkom skarżących wprowadzania praktyk dumpingowych, według których ich sprzedaż bezpośrednia nie podlega cłom antydumpingowym i według których w istocie nie są oni eksporterami, co do zasady nie pozwala pominąć, iż przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia dotyczyło ich bezpośrednio jako producentów objętych próbą.
- 113 Po drugie, Komisja podnosi, że zaskarżone rozporządzenie nie wywiera skutków prawnych wobec członków skarżących i może mieć na nich tylko wpływ pośredni z tego względu, iż sprzedają oni bioetanol osobom trzecim, które z kolei mogą wywozić część tego bioetanolu do Unii. Jej zdaniem samo stwierdzenie wpływu ekonomicznego na sytuację członków skarżących nie wystarczy, aby wykazać bezpośrednie oddziaływanie.
- 114 W tym względzie, nawet przy założeniu, że przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami ponoszą cło antydumpingowe i okazuje się, że łańcuch handlowy bioetanolu zostaje przerwany w taki sposób, iż nie są one w stanie odzyskać cła antydumpingowego od producentów, trzeba jednak przypomnieć, że ustanowienie cła antydumpingowego zmienia warunki prawne, na jakich będzie się odbywał obrót bioetanołem produkowanym przez czterech producentów objętych próbą na rynku unijnym. Zatem w każdym wypadku będzie miało miejsce bezpośrednie i istotne oddziaływanie na pozycję prawną danych producentów na rynku unijnym.

- 115 Z tego samego względu należy więc stwierdzić, że równie niesłusznie Komisja kwestionuje fakt, iż przedsiębiorstwo w łańcuchu handlowym inne niż ten ostatni eksporter, co do którego wykazano, że uczestniczy w dumpingu, może zaskarżyć cło antydumpingowe, „które dotyczy praktyki antydumpingowej eksportera, a nie praktyki przedsiębiorstw w łańcuchu zaopatrzenia”.
- 116 Po trzecie, Komisja jest zdania, że zaskarżone rozporządzenie wywiera jedynie skutki pośrednie na członków skarżących z tego względu, iż cło antydumpingowe dotyczy bezpośrednio transakcji pomiędzy przedsiębiorstwem handlowym/przedsiębiorstwem zajmującym się mieszaniami a importerem. W tym względzie należy stwierdzić, że struktura porozumień umownych pomiędzy podmiotami gospodarczymi w łańcuchu handlowym bioetanolu nie ma żadnego wpływu na kwestię, czy producenta bioetanolu bezpośrednio dotyczy zaskarżone rozporządzenie. Z jednej bowiem strony wnioski przeciwny prowadziłby do uznania, że tylko producenta, który sprzedaje swój produkt bezpośrednio importerowi w Unii, może bezpośrednio dotyczyć rozporządzenie ustanawiające cło antydumpingowe na wytworzone przez niego produkty, co w żaden sposób nie wynika z rozporządzenia podstawowego. Z drugiej strony takie podejście skutkowałoby ograniczeniem ochrony prawnej producentów produktów objętych cłami antydumpingowymi tylko na podstawie struktury handlowej wywozów danych producentów.
- 117 W tym kontekście należy również odrzucić jako bezskuteczny argument Komisji podniesiony na rozprawie, zgodnie z którym, aby mieć legitymację procesową, producent powinien być świadom, iż jego konkretny produkt został wywieziony do Unii. Bowiem fakt, że producent dokładnie wie, jakie wyprodukowane przez niego towary zostały wywiezione do Unii, nie ma wpływu na pytanie, czy zaskarżone rozporządzenie dotyczy go bezpośrednio.
- 118 Z analizy przeprowadzonej w pkt 106–117 powyżej wynika, że argumenty Rady i Komisji, według których zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy bezpośrednio czterech producentów objętych próbą, należy odrzucić.
- W przedmiocie indywidualnego oddziaływania na skarżące jako reprezentantów producentów bioetanolu objętych próbą
- 119 W odniesieniu do pytania, czy zaskarżone rozporządzenie dotyczy indywidualnie czterech amerykańskich producentów objętych próbą należy przypomnieć, że, jak zostało stwierdzone w pkt 69 powyżej, akty ustanawiające cło antydumpingowe dotyczą bezpośrednio i indywidualnie tych producentów i eksporterów, którzy są w stanie dowieść, że zostali zidentyfikowani w aktach Komisji lub Rady, lub że byli objęci dochodzeniami przygotowawczymi.
- 120 Strony nie są co prawda zgodne co do kwestii, czy czterech producentów objętych próbą ma status eksportera wytworzonego przez nich produktu w niniejszym przypadku.
- 121 Należy zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem przedstawionym w pkt 73 powyżej nie jest wykluczone, że rozporządzenie to dotyczyło indywidualnie również innych podmiotów ze względu na ich szczególne cechy różniące je od wszystkich pozostałych osób. Jeżeli skarżące kwestionują, w imieniu czterech producentów objętych próbą, zasadność decyzji ustanawiającej cło antydumpingowe jako takiej, powinny wykazać, że mają oni szczególny status w rozumieniu ww. w pkt 68 wyroku Plaumann/Komisja, (EU:C:1963:17, pkt. 223) (zob. podobnie i analogicznie ww. w pkt 68 wyrok Komisja/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, EU:C:2005:761, pkt 37).
- 122 W tym względzie należy stwierdzić, że nawet przy założeniu, iż chodzi o producentów produktu, na który nałożono cło antydumpingowe, lecz którzy nie są w żaden sposób zaangażowani w jego wywóz, byłoby tak z pewnością, gdyby, po pierwsze, byli oni w stanie dowieść, że zostali zidentyfikowani w aktach Komisji lub Rady, lub że byli objęci dochodzeniami przygotowawczymi (zob. podobnie i analogicznie ww. w pkt 58 wyrok Allied Corporation i in./Komisja, EU:C:1984:68, pkt 12) i po

drugie, ich pozycja na rynku została istotnie naruszona wskutek cła antydumpingowego będącego przedmiotem zaskarżonego rozporządzenia (zob. podobnie i analogicznie ww. w pkt 68 wyrok Komisja/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, EU:C:2005:761, pkt 37).

- 123 W niniejszym przypadku, w odniesieniu do udziału czterech amerykańskich producentów objętych próbą w postępowaniu administracyjnym należy przede wszystkim zauważyć, że, jak podnoszą skarżące, jako amerykańscy producenci bioetanolu złożyli oni formularze dotyczące kontroli wrywkowej w odpowiedzi na zawiadomienie Komisji o wszczęciu postępowania (zob. pkt 4 powyżej). Zostali oni objęci próbą i pozostali w składzie próby podczas całego dochodzenia.
- 124 Następnie należy stwierdzić, że czterech amerykańskich producentów objętych próbą uczestniczyło w dochodzeniu przygotowawczym. Jako producenci objęci próbą m.in. współpracowali oni w toku dochodzenia, udzielając odpowiedzi na kwestionariusze Komisji i przyjmując jej służby w swoich pomieszczeniach w celu przeprowadzenia wizyt weryfikacyjnych.
- 125 Ponadto ich dane zostały wykorzystane do obliczenia wartości normalnej na etapie dokumentu w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń.
- 126 Wreszcie inne elementy wskazują, że niektórzy z czterech amerykańskich producentów objętych próbą również byli zaangażowani w inne etapy omawianego postępowania antydumpingowego. Z jednej strony ze sprawozdania Komisji z dnia 15 listopada 2012 r. dotyczącego przesłuchania z dnia 11 września 2012 r. rzecznik praw stron potwierdził, że przesłuchania tego żądały skarżące oraz Plymouth Energy Company i POET. Z drugiej strony, w piśmie z dnia 20 lutego 2013 r. skierowanego do adwokatów skarżących Komisja wskazuje na udzielenie odpowiedzi na argumenty podniesione m.in. przez „Plymouth”, dotyczące ich uwag na piśmie co do dokumentu informacyjnego z dnia 21 grudnia 2012 r.
- 127 Należy więc stwierdzić, że czterech amerykańskich producentów objętych próbą było intensywnie zaangażowanych w dochodzenie przygotowawcze. Byli oni, zarówno według nich samych, jak i Komisji, stronami uczestniczącymi w dochodzeniu przygotowawczym i ich pozycja była badana przez Komisję w ramach postępowania prowadzącego do ustanowienia cła antydumpingowego.
- 128 Ponadto, w odniesieniu do kwestii, czy pozycja czterech amerykańskich producentów objętych próbą na rynku została istotnie naruszona wskutek cła antydumpingowego będącego przedmiotem zaskarżonego rozporządzenia, wyjaśniono już w pkt 93–103 powyżej, że znaczne ilości bioetanolu, które zostały nabyte w okresie objętym dochodzeniem przez osiem badanych przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniami od amerykańskich producentów bioetanolu objętych próbą zostały w znacznej części wywiezione do Unii, a bioetanol produkowany przez czterech amerykańskich producentów objętych próbą jest, od wejścia w życie zaskarżonego rozporządzenia, objęty cłem antydumpingowym nałożonym przez to rozporządzenie na jego przywóz do Unii. Nie jest bowiem kwestionowane, że to producenci objęci próbą wyprodukowali bioetanol wywieziony do Unii w okresie objętym dochodzeniem, a nie przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami, które mieszały go z benzyną i wywoziły do Unii. W tym aspekcie należy zauważyć, że te ostatnie nie są zdefiniowane jako producenci produktu, którego dotyczy zaskarżone rozporządzenie.
- 129 Ze stwierdzeń tych wynika, że dochodzenia przygotowawcze dotyczyły czterech amerykańskich producentów objętych próbą z tego względu, iż intensywnie w nich uczestniczyli i cło antydumpingowe będące przedmiotem zaskarżonego rozporządzenia miało na nich istotny wpływ.
- 130 Z rozważań przedstawionych w pkt 119–129 powyżej wynika, że należy dojść do wniosku, iż czterech producentów objętych próbą, którzy są członkami skarżących, zaskarżone rozporządzenie dotyczy indywidualnie w rozumieniu drugiej hipotezy w art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 131 Wniosku tego nie podważają pozostałe argumenty podniesione przez Radę i Komisję.

- 132 Po pierwsze, Rada, wspierana przez Komisję, przede wszystkim jest zdania, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy indywidualnie członków skarżących z tego względu, że nawet jeśli niektórzy z ich członków zostali zidentyfikowani jako producenci w zaskarżonym rozporządzeniu, dumping był stosowany przez przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami i im przypisany.
- 133 Przede wszystkim należy stwierdzić, że, jak zaobserwowano w pkt 123–127 powyżej, czterech producentów objętych próbą w pełni uczestniczyło w dochodzeniu przygotowawczym, a ich pozycja została zbadana przez Komisję w ramach postępowania prowadzącego do nałożenia cła antydumpingowego. Co więcej, w pkt 128 i 129 powyżej wyjaśniono, że na pozycję rynkową czterech członków skarżących objętych próbą miało istotny wpływ cło antydumpingowe będące przedmiotem zaskarżonego rozporządzenia. Z tych względów należy uznać, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy indywidualnie czterech producentów objętych próbą.
- 134 Następnie, o ile Komisja dodaje, iż nie „zarzucano” czterem producentom objętym próbą wprowadzania praktyk dumpingowych, a zaskarżone rozporządzenie nie stanowi decyzji ich dotyczącej ze względu na ich własne zachowanie, należy przypomnieć, iż rozporządzenie to ustanawia ogólnokrajowe cło antydumpingowe na przywozy bioetanolu do Unii, w tym bioetanolu wyprodukowanego przez czterech producentów objętych próbą. Kwestia, kto dokładnie wprowadził sporne praktyki dumpingowe, nie ma zatem znaczenia dla ustalenia, czy zaskarżone rozporządzenie dotyczy indywidualnie czterech producentów objętych próbą. Omawiani producenci ponoszą bowiem konsekwencje przypisania praktyk dumpingowych, nawet jeśli praktyki te nie są im przypisywane.
- 135 Wreszcie w zakresie, w jakim Rada podnosi, że brak jest indywidualnego oddziaływania na czterech producentów objętych próbą w rozumieniu pkt 45 wyroku z dnia 28 lutego 2002 r., BSC Footwear Supplies i in./Rada (T-598/97, Rec, EU:T:2002:52), z tego względu, iż nie można ich uważać za producentów lub eksporterów, „którym przypisano praktyki dumpingowe”, należy stwierdzić, iż przypisanie praktyk dumpingowych przedsiębiorstwu, którego legitymacja procesowa jest analizowana, nie stanowi koniecznej przesłanki dla stwierdzenia indywidualnego oddziaływania. Zgodnie z orzecznictwem wskazanym w pkt 73 powyżej uznanie, że niektóre kategorie podmiotów gospodarczych mają prawo wnieść skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia antydumpingowego, nie stoi na przeszkodzie temu, aby to rozporządzenie dotyczyło indywidualnie również innych podmiotów ze względu na ich szczególne cechy różniące je od wszystkich pozostałych osób. W tym względzie należy stwierdzić, że przypisanie praktyki dumpingowej producentowi lub eksporterowi stanowi element mogący go zindywidualizować, ale nie jest wstępnym warunkiem dla tych podmiotów gospodarczych. Sąd Unii uznał bowiem indywidualne oddziaływanie na takie podmioty gospodarcze, nie opierając się na okoliczności, czy mogły zostać im przypisane praktyki dumpingowe (ww. w pkt 69 wyrok Allied Corporation i in./Rada, EU:C:1985:227, pkt 4; ww. w pkt 92 wyroki: Shanghai Bicycle/Rada, EU:T:1997:134, pkt 39; Champion Stationery i in./Rada, EU:T:1998:266, pkt 47).
- 136 Zatem argument Rady, zgodnie z którym brak jest indywidualnego oddziaływania na członków skarżących, ponieważ nie można ich uznać za producentów lub eksporterów, którym zostały przypisane praktyki dumpingowe, na podstawie danych dotyczących ich działalności handlowej, nie może zostać przyjęty. Gdyby było inaczej, byłoby to sprzeczne z zasadą wynikającą z orzecznictwa przedstawionego w pkt 69–73 powyżej, zgodnie z którą nie można też wykluczyć, że zarówno importerzy, jak i producenci Unii mogą mieć legitymację procesową.
- 137 Po drugie, Rada, wspierana przez Komisję, ocenia, że czynnikiem indywidualizującym niektóre przedsiębiorstwa w stosunku do innych przedsiębiorstw w łańcuchu wartości jest fakt, że dumping został stwierdzony na podstawie danych dostarczonych przez nie i dotyczących ich działalności handlowej. Rada i Komisja powołują się w tym względzie na orzecznictwo dotyczące indywidualnego oddziaływania na importerów powiązanych. Konkretniej Komisja twierdzi, że z ww. w pkt 70 wyroku Nashua Corporation i in./Komisja i Rada (EU:C:1990:115), a także z postanowienia z dnia 7 marca

2014 r., FESI/Rada (T-134/10, EU:T:2014:143), wynika, iż czynnikiem decydującym jest kwestia, czy instytucje faktycznie wykorzystały dane w sposób indywidualizujący przedsiębiorstwo, które je dostarczyło.

- 138 W tym względzie należy przede wszystkim zauważyć, że orzecznictwo powołane przez Komisję nie ma znaczenia w niniejszej sprawie z tego względu, iż sytuacja czterech producentów objętych próbą nie jest porównywalna z sytuacją powiązanych importerów. Orzecznictwo wprowadza rozróżnienie dotyczące warunków, na jakich rozporządzenia ustanawiające cła antydumpingowe dotyczą bezpośrednio i indywidualnie producentów i eksporterów, z jednej strony oraz importerów, z drugiej strony (ww. w pkt 70 wyroki: *Nashua Corporation i in./Komisja i Rada*, EU:C:1990:115, pkt 14, 15; *Gestetner Holdings/Rada i Komisja*, EU:C:1990:116, pkt 17, 18).
- 139 Ponadto, wbrew temu, co twierdzi Rada, fakt, że postanowiła ona nie wykorzystywać danych dostarczonych przez producentów bioetanolu objętych próbą w celu obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu wobec nich, co właśnie zostało zakwestionowane przez skarżące w zarzucie pierwszym, nie może wykluczać dopuszczalności skargi wniesionej przez tych producentów.
- 140 W tym względzie należy zauważyć, że Sąd stwierdził w sprawie *Shanghai Bicycle/Rada* (ww. w pkt 92 wyrok, EU:T:1997:134, pkt 38), w której zostało nałożone jedno cło antydumpingowe na przywozy produktu pochodzącego z Chin, że ochrona prawna przedsiębiorstw, których cło antydumpingowe dotyczy indywidualnie, nie może być naruszana przez samą okoliczność, że sporne cło jest jedno i ustanowione w odniesieniu do państwa, a nie do indywidualnych przedsiębiorstw. Z tego samego względu okoliczność, że cło antydumpingowe nałożone w niniejszej sprawie przez zaskarżone rozporządzenie stanowi jedno cło antydumpingowe, nałożone na poziomie krajowym, a nie poprzez odniesienie do producentów objętych próbą, nie może stanowić przeszkody dla ochrony sądowej członków skarżących.
- 141 Z jednej bowiem strony samo skorzystanie przez instytucje z prób nie może stanowić ważnego względu odmowy legitymacji procesowej producentom spoza próby, których dane nie zostały wykorzystane przez instytucje. Wynika to w szczególności z wyroku z dnia 11 lipca 1996 r., *Sinochem Heilongjiang/Rada* (T-161/94, Rec, EU:T:1996:101, pkt 47, 48), w którym Sąd stwierdził, że okoliczność, iż Komisja postanowiła nie przyjmować informacji dostarczonych przez eksportera i dotyczących istoty sprawy, nie może podważyć wniosku, zgodnie z którym eksportera tego dotyczyło dochodzenie przygotowawcze. Podobnie więc, a fortiori, wygląda sytuacja producenta objętego próbą.
- 142 Z drugiej strony fakt uzależnienia dopuszczalności skargi wniesionej przez producenta lub eksportera objętego próbą od wykorzystania dostarczonych przez niego danych prowadziłby do wyłączenia, według uznania Rady, stosowania przepisów rozporządzenia podstawowego do producentów takich jak w niniejszej sprawie, spod jakiegokolwiek bezpośredniej kontroli Sądu.
- 143 Należy więc odrzucić argument, zgodnie z którym czynnikiem indywidualizującym niektóre przedsiębiorstwa w stosunku do innych w łańcuchu wartości jest fakt, że dumping został stwierdzony na podstawie dostarczonych przez nie danych.
- 144 Po trzecie, Komisja uważa, w odróżnieniu od skarżących, że znaczenie produkcji ich członków nie stanowi istotnego elementu do celów stwierdzenia indywidualnego oddziaływania na nie zaskarżonego rozporządzenia. W tym względzie należy zauważyć, że ze stwierdzeń przedstawionych w pkt 119–130 powyżej wynika, iż czterech producentów objętych próbą, którzy są członkami skarżących, zaskarżone rozporządzenie dotyczy indywidualnie, bez konieczności badania znaczenia ich produkcji danego produktu.
- 145 Ze stwierdzeń poczynionych w pkt 132–144 powyżej wynika zatem, że argumenty Rady i Komisji, według których zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy indywidualnie czterech producentów objętych próbą, należy odrzucić.

– W przedmiocie istnienia alternatywnych środków odwoławczych

- 146 Komisja podnosi, że członkowie skarżących nie są pozbawieni środków odwoławczych w wypadku, gdyby zamierzali rozpocząć eksport bioetanolu do Unii. Z jednej strony, w swoich umowach z importerami mogliby oni przewidzieć przejęcie ciężaru ceł, aby być w stanie zakwestionować dług celny przed sądami państw członkowskich. Z drugiej strony, członkowie, których dotyczy cło antidumpingowe, również mieliby możliwość żądania przeglądu pod kątem nowego eksportera na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Według Komisji, zgodnie z tym przepisem, nowi eksporterzy w danym kraju wywozu, którzy nie dokonali wywozu produktu w okresie objętym dochodzeniem, na którym zostały oparte środki, mogą żądać wszczęcia takiego przeglądu, jeśli wykażą, że dokonali faktycznego wywozu do Unii po okresie objętym postępowaniem, lub mogą wykazać, że przyjęli nieodwołalne zobowiązanie umowne do wywozu znacznej ilości produktu do Unii. Obowiązujące cło zostaje uchylone w odniesieniu do tych przywożonych towarów, które zostają poddane rejestracji. Instytucje dokonują przeglądu w trybie przyspieszonym, po którym stwierdzają istnienie lub nieistnienie dumpingu względem tego nowego eksportera. W razie potrzeby pobierają one cło z mocą wsteczną.
- 147 Przede wszystkim należy stwierdzić, że pytanie, czy członkowie skarżących dysponowali innymi środkami odwoławczymi w celu dochodzenia swoich praw, nie ma żadnego wpływu na badanie bezpośredniego i indywidualnego oddziaływania w odniesieniu do zaskarżonego rozporządzenia.
- 148 Następnie w zakresie, w jakim poprzez ten argument Komisja proponuje, aby producent lub eksporter sprzedawał towary zgodnie z warunkiem zawierania umów (incoterm) zwanym „dostarczone, cło opłacone” (DDP), aby mieć możliwość zakwestionowania powiadomienia o długu celnym przez organy krajowe przed sądami krajowymi lub zaplanować transakcję handlową z nabywcą z Unii, jedynie w celu możliwości zaskarżenia długu celnego przed sądami krajowymi i ewentualnie przed Trybunałem, należy stwierdzić, że zgodnie z rozważaniami przedstawionymi w pkt 69–73 i 122 powyżej nie istnieje takie ograniczenie dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez producentów takich jak czterech producentów objętych próbą. Jak bowiem stwierdzono w pkt 109 i 110 powyżej, cła antidumpingowe są związane z danym produktem. Wynika z tego, że więzi umowne między eksporterem a producentem nie mają żadnego wpływu na pytanie, czy przewidziane przez to orzecznictwo warunki powinny być spełnione, czy też nie. Z powyższych względów ten argument Komisji należy odrzucić.
- 149 Wreszcie, o ile Komisja w swoim argumencie powołuje się na możliwość żądania przeglądu pod kątem nowego eksportera na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, z jednej strony, należy stwierdzić, że akapit czwarty tego ustępu wyraźnie wyłącza możliwość takiego przeglądu w sytuacjach, w jakich Komisja skorzystała z metody kontroli wrywkowej. Z drugiej strony, ustęp ten w żadnym wypadku nie stanowi alternatywnego środka odwoławczego odpowiedniego dla producenta, który spełnia przesłanki przewidziane przez orzecznictwo przedstawione w pkt 69–73 powyżej. Nie pozwala ono mu bowiem na zniwelowanie wpływu cła antidumpingowego na jego produkcję, gdy dany producent nie rozpoczął bezpośredniego wywozu do Unii. Powyższy argument należy zatem odrzucić.
- 150 Z całości rozważań przedstawionych w pkt 92–149 powyżej wynika, że na podstawie drugiej hipotezy przewidzianej w art. 263 akapit czwarty TFUE skarżące są uprawnione do wniesienia niniejszej skargi w zakresie, w jakim ma ona na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w odniesieniu do czterech producentów objętych próbą.

W przedmiocie legitymacji procesowej skarżących jako reprezentantów swoich członków innych niż czterech producentów objętych próbą

- 151 Należy stwierdzić, że skarżące nie przedstawiły żadnego konkretnego argumentu w swoich pismach i nie dostarczyły żadnej informacji, jaka znajduje się w aktach Sądu, która pozwoliłaby mu na stwierdzenie, że cło antidumpingowe ustanowione przez zaskarżone rozporządzenie bezpośrednio dotyczy jednego lub więcej z ich członków, którzy nie byli objęci próbą amerykańskich producentów.
- 152 Oprócz bowiem czterech amerykańskich producentów objętych próbą Marquis Energy, Murex i CHS, skarżące nie wskazały z nazwy żadnego innego członka, który ich zdaniem mógłby mieć legitymację procesową w niniejszej sprawie.
- 153 Ponadto skarżące nie przedstawiły żadnego elementu wskazującego, że bioetanol tego czy innego członka został wywieziony do Unii i w konsekwencji został objęty spornym cłem antidumpingowym. W takich okolicznościach nie można uznać, że zaskarżone rozporządzenie mogło bezpośrednio dotyczyć pozostałych członków skarżących.
- 154 Ponieważ nie wykazano, aby członków skarżących, innych niż czterech producentów objętych próbą, bezpośrednio dotyczyło zaskarżone rozporządzenie, należy wskazać, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 65 powyżej, że na podstawie hipotez drugiej i trzeciej art. 263 akapit czwarty TFUE skarżące nie mają uprawnienia do wniesienia niniejszej skargi w zakresie, w jakim ma ona na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w odniesieniu do ich członków innych niż czterech producentów objętych próbą.

W przedmiocie interesu prawnego

- 155 Należy stwierdzić, że Komisja uważa, iż skarżące nie mają istniejącego i aktualnego interesu w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego rozporządzenia. Podnosi ona, że skarżące nie zakwestionowały, iż ich członkowie nie dokonywali wywozów bioetanolu do Unii w okresie objętym dochodzeniem, a ponadto nie wykazały, że ich członkowie rozpoczęli te wywozy w dacie wniesienia skargi. Ich sprzedaż nie została zatem objęta cłem antidumpingowym ustanowionym przez zaskarżone rozporządzenie. W konsekwencji stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia nie może mieć skutków prawnych względem ich członków.
- 156 Skarżące podważają powyższe argumenty.
- 157 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 40 akapit czwarty statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniosek interwencyjny ogranicza się do poparcia żądań jednej ze stron głównych. Ponadto, na podstawie art. 142 § 3 regulaminu postępowania interwenient akceptuje stan sprawy, w jakim się ona znajduje w chwili jego wstąpienia. Wynika z tego, że Komisja nie ma uprawnienia do podnoszenia zarzutu niedopuszczalności, opartego na braku interesu prawnego skarżących, który nie został podniesiony przez Radę, a w związku z tym Sąd nie jest zobowiązany do badania niniejszego zarzutu niedopuszczalności. Jednak w odniesieniu do bezwzględnej przeszkody procesowej należy zbadać z urzędu interes prawny skarżących (zob. podobnie ww. w pkt 86 wyrok CIRFS i in./Komisja, EU:C:1993:111, pkt 20–23).
- 158 Należy stwierdzić, że interes prawny stanowi istotną i pierwszorzędą przesłankę każdej skargi sądowej (wyrok z dnia 10 kwietnia 2013 r., GRP Security/Trybunał Obrachunkowy, T-87/11, EU:T:2013:161, pkt 44) i w świetle celu skargi powinien istnieć na etapie jej wniesienia pod rygorem odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej. Interes prawny musi istnieć do momentu wydania orzeczenia sądowego (zob. wyrok z dnia 7 czerwca 2007 r., Wunenburger/Komisja, C-362/05 P, Zb.Orz., EU:C:2007:322, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 159 Istnienie interesu prawnego zakłada, iż uwzględnienie skargi przyniesie korzyść stronie, która ją wniosła (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 lipca 2012 r., Rada/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, Zb.Orz., EU:C:2012:471, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 18 marca 2009 r., Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adeptech Precision/Rada, T-299/05, Zb.Orz., EU:T:2009:72, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 160 W niniejszym przypadku wystarczy stwierdzić, że co do zasady Komisja ocenia, iż cło antydumpingowe ustanowione przez zaskarżone rozporządzenie nie obejmuje bioetanolu wyprodukowanego przez członków skarżących z tego względu, że jest on wywożony przez przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami. Jednakże stwierdzono już w pkt 104 powyżej, że czterech amerykańskich producentów objętych próbą było producentami produktu, który przy przywozie do Unii został objęty cłem antydumpingowym. W konsekwencji, z jednej strony, skarżące mają interes prawny w niniejszej sprawie w zakresie, w jakim stwierdzenie nieważności cła antydumpingowego nałożonego przez zaskarżone rozporządzenie, które obejmuje przywozy do Unii bioetanolu wyprodukowanego przez ich członków objętych próbą, może przynieść korzyść tym członkom. Z drugiej strony należy stwierdzić, że skarżące mają interes prawny w niniejszej sprawie w zakresie, w jakim podnoszą naruszenie ich własnych praw procesowych w ramach zarzutu dziesiątego.
- 161 Z powyższego wynika, iż należy:
- odrzucić niniejszą skargę jako niedopuszczalną w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia w odniesieniu do Marquis Energy (zob. pkt 51 powyżej);
  - odrzucić dziewięć pierwszych zarzutów jako niedopuszczalnych w zakresie, w jakim skarżące podnoszą indywidualną legitymację procesową (zob. pkt 87 powyżej);
  - odrzucić niniejszą skargę jako niedopuszczalną w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia w odniesieniu do członków skarżących innych niż pięciu amerykańskich producentów objętych próbą (zob. pkt 55, 154 powyżej).
- 162 Należy jednak stwierdzić, że niniejsza skarga jest dopuszczalna w zakresie, w jakim skarżące żądają:
- po pierwsze, stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono czterech amerykańskich producentów objętych próbą (zob. pkt 150 powyżej), oraz
  - po drugie, stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim podnoszą one, w zarzucie dziesiątym, naruszenie ich indywidualnych praw procesowych w postępowaniu antydumpingowym (zob. pkt 87 powyżej).

2. Co do istoty

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 8, art. 9 ust. 5 oraz art. 18 ust. 1, 3 i 4 rozporządzenia podstawowego, naruszeniu zasad pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji, a także na oczywistych błędach w ocenie popełnionych przez Radę z uwagi na jej odmowę obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu i nałożenia indywidualnego cła antydumpingowego, w danym wypadku, na członków skarżących objętych próbą

- 163 Ponieważ niniejsza skarga jest dopuszczalna z tego względu, że została wniesiona w imieniu czterech amerykańskich producentów objętych próbą, należy rozpocząć badanie sprawy co do istoty od zarzutu pierwszego.

- 164 W pierwszym zarzucie skarżące podnoszą zasadniczo, że odmawiając obliczenia indywidualnych marginesów dumpingu dla ich członków, którzy są producentami produktu objętego postępowaniem w USA objętymi próbą producentów/eksporterów, oraz ustanawiając zamiast tego ogólnokrajowy margines dumpingu, Rada naruszyła kilka artykułów rozporządzenia podstawowego, a także zasady pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji.
- 165 Zarzut pierwszy dzieli się na cztery części. Część pierwsza dotyczy naruszenia art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do ustalenia ceny eksportowej. Część druga dotyczy naruszenia art. 9 ust. 5 tego rozporządzenia, który definiuje obowiązek instytucji w zakresie nałożenia ceł indywidualnych na każdego dostawcę. Część trzecia dotyczy zarzucanych naruszeń art. 18 ust. 1, 3 i 4 tego rozporządzenia, dotyczących skorzystania z najlepszych dostępnych danych, w zakresie, w jakim instytucje skorzystały z danych dostarczonych przez niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem w celu obliczenia krajowego marginesu dumpingu. Wreszcie część czwarta dotyczy naruszenia zasad pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji.
- 166 W konsekwencji należy zacząć od badania drugiej części zarzutu pierwszego.
- 167 Poprzez część drugą zarzutu pierwszego skarżące podnoszą w istocie, że Rada powinna była obliczyć indywidualny margines dumpingu dla każdego z czterech amerykańskich producentów objętych próbą. Stosując zamiast tego margines dumpingu i cło antydumpingowe na poziomie krajowym dla wszystkich stron działających w przemyśle bioetanolu w USA, Rada naruszyła art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zasady pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i obowiązku wystarczającego uzasadnienia.
- 168 Konkretniej, skarżące są zdania, że art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego transponuje do prawa Unii art. 6.10 i 9.2 porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (GATT) (Dz.U. L 336, s. 103, zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym WTO”). Według skarżących art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO nakładają obowiązek obliczenia indywidualnych marginesów dumpingu i nałożenia indywidualnych ceł antydumpingowych na producentów i eksporterów, z wyjątkiem „eksporterów” nieobjętych próbą w wypadku kontroli wrywkowej i, z drugiej strony, w wypadku eksporterów stanowiących jedną jednostkę gospodarczą z państwem. Zatem dokonana przez Komisję interpretacja terminu „niewykonalne” użytego w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którą możliwe jest zastosowanie wyjątków od obowiązku ustanowienia marginesów dumpingu i indywidualnych ceł antydumpingowych innych niż wspomniane wyżej, takich jak struktura amerykańskiego eksportu bioetanolu lub sposób eksportu produktu, jest błędna i bezprawna.
- 169 Rada, wspierana przez ePure, kwestionuje te argumenty. W istocie, z jednej strony, uważa ona, że jeżeli instytucje nie są w stanie ustalić wszystkich zakupów ani porównać normalnych wartości z odnośnymi cenami eksportowymi, jak w niniejszym przypadku, art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie zobowiązuje ich do ustalenia indywidualnych środków antydumpingowych dla każdego producenta. Nie miałyby możliwości uczynienia tego. Z drugiej strony twierdzi ona, że termin „niewykonalne” użyty w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego ma bardziej ogólny zakres niż termin użyty w art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO, pozwala zatem na stosowanie wyjątku od obowiązku ustalenia w niniejszej sprawie marginesów dumpingu i indywidualnych ceł antydumpingowych.
- 170 W tym względzie należy stwierdzić, że art. 9 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego w wersji pierwotnej, która ma zastosowanie w niniejszej sprawie, ponieważ art. 2 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 765/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r., zmieniającego rozporządzenie podstawowe (Dz.U. L 237, s. 1), przewiduje, że zmieniona wersja art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego stosuje się do wszystkich dochodzeń wszczętych po wejściu w życie rozporządzenia nr 765/2012, stanowi, że cło antydumpingowe nakłada się w odpowiedniej wysokości dla każdego przypadku, w sposób niedyskryminujący, na przywóz towarów ze wszystkich

źródeł, co do którego stwierdzono, że jest dumpingowy i powoduje szkodę, z wyłączeniem przywozu towarów ze źródeł, z których zobowiązania na podstawie rozporządzenia podstawowego zostały przyjęte. Ten sam ustęp przewiduje również, że rozporządzenie nakładające cło określa wysokość cła dla każdego dostawcy lub – jeżeli jest to niewykonalne oraz ogólnie, w przypadku zastosowania art. 2 ust. 7 lit. a) tegoż rozporządzenia – dla danego państwa dostawcy.

171 Artykuł 6.10 porozumienia antydumpingowego WTO stanowi, co następuje:

„Władze będą określać z reguły margines dumpingu w sposób indywidualny dla każdego znanego eksportera lub producenta produktu objętego dochodzeniem. W przypadkach gdy liczba eksporterów, producentów, importerów lub kategorii towarów jest na tyle duża, że taki sposób określenia marginesu dumpingu jest praktycznie niemożliwy, władze mogą ograniczyć badanie bądź do odpowiedniej liczby zainteresowanych stron lub produktów przy zastosowaniu normalnych prób statystycznych na podstawie informacji dostępnych władzom w chwili dokonywania selekcji, bądź do maksymalnie dużej wielkości wywozu z danego kraju, która może być praktycznie objęta badaniem”.

172 Artykuł 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO stanowi, co następuje:

„Jeśli cło antydumpingowe jest nałożone na jakiś produkt, będzie ono pobierane we właściwej wysokości w każdym przypadku, w sposób niedyskryminacyjny, w imporcie tego towaru ze wszystkich źródeł uznanych za stosujące dumping i wyrządzające szkodę, z wyłączeniem importu z tych źródeł, z których przyjęto zobowiązania cenowe w rozumieniu niniejszego porozumienia. Władze określą dostawcę lub dostawców danych produktów. Jeśli jednak wielu dostawców z jednego kraju jest objętych postępowaniem i jest praktycznie niemożliwe określenie wszystkich dostawców, władze mogą ograniczyć się do określenia kraju dostawcy”.

173 Aby ustalić, czy Rada była uprawniona do obliczenia ogólnokrajowego marginesu dumpingu i w konsekwencji ustalenia cła antydumpingowego na tym poziomie, należy więc zbadać, po pierwsze, czy porozumienie antydumpingowe WTO jest właściwe do interpretacji art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w niniejszej sprawie, po drugie, czy czterech amerykańskich producentów objętych próbą co do zasady miało prawo do uzyskania indywidualnego cła antydumpingowego na mocy art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, a po trzecie, czy Rada słusznie uznała, że istniał wyjątek od tej ogólnej zasady na tej podstawie, iż „niewykonalne” było określenie w zaskarżonym rozporządzeniu indywidualnych kwot dla każdego dostawcy.

W przedmiocie zastosowania porozumienia antydumpingowego WTO w niniejszej sprawie

174 Z preambuły rozporządzenia podstawowego, a w szczególności z jego motywu 3 wynika, że jego celem jest w szczególności transpozycja do prawa Unii nowych i szczegółowych przepisów zawartych w porozumieniu antydumpingowym WTO (zob. analogicznie wyroki: z dnia 9 stycznia 2003 r., *Petrotub i Republica/Rada*, C-76/00 P, Rec, EU:C:2003:4, pkt 55; z dnia 24 września 2008 r., *Reliance Industries/Rada i Komisja*, T-45/06, Zb.Orz., EU:T:2008:398, pkt 89). Ponadto ten sam motyw przewiduje również, że w celu zapewnienia odpowiedniego stosowania tych zasad w sposób przejrzysty należy wprowadzić język porozumienia do prawodawstwa Unii w możliwie najszerszym zakresie. Wśród zasad wymienionych w tym motywie, które są wprowadzone do prawa Unii w drodze rozporządzenia podstawowego, znajdują się m.in. zasady dotyczące nakładania ceł antydumpingowych, czyli art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO.

175 Jednakże wielokrotnie już orzekano, że zważywszy na ich charakter i kontekst systemowy, porozumienia Światowej Organizacji Handlu (WTO), których częścią jest porozumienie antydumpingowe WTO, nie należą co do zasady do norm, w świetle których sąd Unii dokonuje

kontroli zgodności z prawem aktów instytucji Unii (zob. ww. w pkt 174 wyrok Petrotub i Republica/Rada, EU:C:2003:4, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 18 grudnia 2014 r., LVP, C-306/13, Zb.Orz., EU:C:2014:2465, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 176 Poza tym sąd Unii stwierdził, że przyznanie, iż zadanie zapewnienia zgodności prawa Unii z regułami WTO spoczywa bezpośrednio na sądzie Unii, oznaczałoby pozbawienie organów prawodawczych i wykonawczych Unii swobody manewru, jaką mają podobne organy partnerów handlowych Unii. Jak bowiem wiadomo, niektóre układające się strony, w tym najważniejsi partnerzy handlowi Unii, doszły do wniosku w świetle przedmiotu i celu porozumień WTO, że postanowienia te nie znajdują się pośród norm, w świetle których ich sądy oceniają zgodność z prawem przepisów prawa wewnętrznego. Dopuszczenie takiego braku wzajemności groziłoby zakłóceniem równowagi w stosowaniu reguł WTO (zob. wyroki: z dnia 9 września 2008 r., FIAMM i in./Rada i Komisja, C-120/06 P i C-121/06 P, Zb.Orz., EU:C:2008:476, pkt 119 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 175 wyrok LVP, EU:C:2014:2465, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 177 Jedynie w sytuacji, gdy Unia wyraziła zamiar wykonania szczególnego zobowiązania przyjętego w ramach WTO lub gdy akt Unii wyraźnie odsyła do konkretnych przepisów porozumień WTO, do sądu Unii należy kontrola legalności rozpatrywanego aktu Unii w świetle przepisów WTO (zob. ww. w pkt 174 wyrok Petrotub i Republica/Rada, EU:C:2003:4, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 175 wyrok LVP, EU:C:2014:2465, pkt 47).
- 178 W odniesieniu do transpozycji porozumienia antydumpingowego WTO przez art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego należy zauważyć, że to ostatnie, którego wersja pierwotna ma zastosowanie w niniejszej sprawie, zostało zmienione rozporządzeniem nr 765/2012 ze względu na przyjęcie, przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO (zwany dalej „ORS”), sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. (WT/DS397/AB/R, zwanego dalej „sprawozdaniem organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie »elementów złącznych«”) oraz sprawozdania panelu z dnia 3 grudnia 2010 r. (WT/DS397/R), zmienionego sprawozdaniem organu odwoławczego, w sprawie zatytułowanej „Wspólnoty Europejskie – Ostateczne środki antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali z Chin” (zwanej dalej „sprawą »elementów złącznych«”).
- 179 W motywach rozporządzenia nr 765/2012 prawodawca Unii przypomina, że w sprawozdaniach WTO stwierdzono m.in., iż art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego jest niezgodny z art. 6.10, 9.2 i 18.4 porozumienia antydumpingowego WTO i z art. XVI.4 porozumienia ustanawiającego WTO (Dz.U. 1994, L 336, s. 3). W motywach 5 i 6 rozporządzenia nr 765/2012 prawodawca Unii potwierdził, że dokonał zmian art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego z zamiarem wdrożenia zaleceń i orzeczeń ORS w zakresie sprawy „elementów złącznych” w sposób zgodny ze zobowiązaniami Unii w ramach WTO.
- 180 Należy stwierdzić, że z samego przyjęcia rozporządzenia nr 765/2012 wynika, iż prawodawca Unii stwierdza, że poprzez art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego Unia zamierzała wykonać szczególne zobowiązanie przyjęte w ramach WTO, w tym wypadku zawarte w art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO.
- 181 Z jednej strony, ze stwierdzeń tych wynika, iż rozporządzenie nr 765/2012 uznaje, że art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wprowadza do prawa Unii art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO, jak słusznie podnoszą skarżące.
- 182 Z drugiej strony należy stwierdzić, że wprowadzone na podstawie rozporządzenia nr 765/2012 zmiany brzmienia art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego dotyczą zmiany wyjątku od obowiązku nałożenia indywidualnych ceł antydumpingowych, odnoszącego się do eksporterów, do których ma zastosowanie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Zasadniczo nie dotyczą one części art. 9 ust. 5

rozporządzenia podstawowego, która ma znaczenie w niniejszej sprawie i zgodnie z którą rozporządzenie nakładające cło określa wysokość cła dla każdego dostawcy lub, jeżeli jest to niewykonalne, dla danego państwa dostawcy.

- 183 Konkretniej należy stwierdzić, że prawodawca Unii nie uznał za niezbędną zmianę sformułowania „przywóz towarów ze wszystkich źródeł, co do którego stwierdzono, że jest dumpingowy i powoduje szkodę”, podobnie jak terminów „dostawca” i „niewykonalne”, aby zrealizować zalecenia i decyzje ORS dotyczące sprawy „elementów złącznych” w sposób, który przestrzega jego zobowiązań w ramach WTO. Zatem sformułowanie właściwe w niniejszej sprawie ma to samo znaczenie w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w wersji pierwotnej, jak i w wersji zmienionej rozporządzeniem nr 765/2012.
- 184 W konsekwencji z powyższych rozważań wynika, że art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w wersji pierwotnej, o ile ma znaczenie w niniejszej sprawie, powinien być interpretowany zgodnie z art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO.

W przedmiocie pytania, czy czterech amerykańskich producentów objętych próbą ma prawo do uzyskania indywidualnego cła antydumpingowego na podstawie art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego

- 185 Skarżące są zdania, że producent objęty próbą, taki jak czterech amerykańskich producentów objętych próbą, ma prawo do uzyskania indywidualnego cła antydumpingowego na podstawie art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 186 Rada odpowiada, że ani porozumienie antydumpingowe WTO, ani rozporządzenie podstawowe nie wymagają od instytucji czynienia „niemożliwego”. Jeżeli instytucje nie są w stanie ustalić wszystkich zakupów ani porównać normalnych wartości z odnośnymi cenami eksportowymi, jak w niniejszym przypadku, nie są zobowiązane do ustanowienia indywidualnych środków antydumpingowych dla każdego producenta.
- 187 W celu ustalenia, czy objęty próbą producent produktu będącego przedmiotem dumpingu miał prawo do uzyskania indywidualnego cła antydumpingowego, należy stwierdzić, że art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, jak też art. 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO stanowią, iż w zasadzie cło antydumpingowe powinno być nakładane indywidualnie dla każdego dostawcy na przywóz towarów ze wszystkich źródeł, co do którego stwierdzono, że jest dumpingowy i powoduje szkodę. Z brzmienia tych przepisów wynika, że podmiot, który nie został uznany za „dostawcę”, nie ma prawa do uzyskania indywidualnego cła antydumpingowego.
- 188 W tym kontekście należy stwierdzić, że według pkt 624 lit. a) ppkt (i) sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie „elementów złącznych”, art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego dotyczy nie tylko nałożenia ceł antydumpingowych, lecz także obliczenia marginesów dumpingu.
- 189 W odniesieniu do prawa WTO należy stwierdzić, że w wypadkach, w których władze stosują kontrolę wrywkową, art. 6.10.2 porozumienia antydumpingowego WTO przewiduje, iż indywidualne marginesy dumpingu oblicza się dla każdego eksportera lub producenta niewyznaczonego początkowo, który przekaże niezbędne informacje w terminie pozwalającym na ich analizę w toku dochodzenia, z wyjątkiem przypadków, gdy liczba eksporterów lub producentów jest tak duża, że indywidualne badania byłyby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałyby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.

- 190 Z przepisu tego wynika, że z wyjątkiem przypadków, gdy liczba eksporterów lub producentów jest znaczna, organ prowadzący dochodzenie powinien obliczyć indywidualny margines dumpingu dla każdego producenta lub eksportera niewyznaczonego początkowo, który przekaze niezbędne informacje w terminie pozwalającym na ich analizę w toku dochodzenia. W tym względzie, według pkt 6.90 sprawozdania panelu z dnia 28 września 2001 r. (WT/DS189/R), w sprawie zatytułowanej „Argentyna – Ostateczne środki antydumpingowe nałożone na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Włoch”, stwierdzono, że ogólna zasada ustanowiona w pierwszym zdaniu art. 6.10 porozumienia antydumpingowego WTO, która stanowi, że margines dumpingu oblicza się w sposób indywidualny dla każdego znanego eksportera lub producenta produktu objętego dochodzeniem, w pełni znajduje zastosowanie do eksporterów, którzy zostali wybrani do badania na podstawie drugiego zdania tego artykułu. Zdanie to pozwala organowi prowadzącemu dochodzenie ograniczyć badanie do niektórych eksporterów lub producentów, lecz nie przewiduje odstępstwa od ogólnej zasady stanowiącej, że indywidualne marginesy dumpingu są obliczane dla eksporterów lub producentów objętych badaniem. Jeśli nawet producenci, którzy nie zostali początkowo objęci próbą, są uprawnieni do skorzystania z obliczenia indywidualnego marginesu, według tego sprawozdania wynika z powyższego, iż odnosi się to także do producentów początkowo objętych tą próbą.
- 191 Należy zatem stwierdzić, że organ prowadzący dochodzenie powinien obliczyć indywidualny margines dumpingu dla każdego eksportera lub producenta, który został objęty próbą dostawców produktu będącego przedmiotem dumpingu.
- 192 Wynika z tego, że zgodnie z prawem WTO każdy eksporter lub producent, który został objęty próbą i który zatem współpracował z organem prowadzącym dochodzenie przez cały okres dochodzenia, spełnia przesłanki uznania go za „dostawcę” w rozumieniu art. 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO.
- 193 W odniesieniu do przepisów rozporządzenia podstawowego należy stwierdzić, że, jak już stwierdzono w pkt 183 i 184 powyżej, art. 9 ust. 5 tego rozporządzenia, w wersji pierwotnej, o ile ma on znaczenie w niniejszej sprawie, należy interpretować zgodnie z postanowieniami porozumienia antydumpingowego WTO. Ponadto art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego również przewiduje, że w przypadku dużej liczby wnioskodawców, eksporterów, importerów, typów produktu lub transakcji postępowanie można ograniczyć do uzasadnionej liczby stron, produktów lub transakcji, wykorzystując próbki. Ustęp 3 tego artykułu stanowi, że jeżeli Komisja prowadzi kontrolę wyrzykową, indywidualne marginesy dumpingu oblicza się jednak dla eksportera lub producenta niewyznaczonego początkowo, który przekaze niezbędne informacje w przewidzianych terminach, z wyjątkiem gdy liczba eksporterów lub producentów jest tak duża, że indywidualne badania byłyby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałyby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie. Należy stwierdzić, że z rzeczonych przepisów rozporządzenia podstawowego, interpretowanych zgodnie z prawem WTO wynika, że nawet jeśli producenci, którzy początkowo nie zostali objęci próbą, są uprawnieni do skorzystania z obliczenia indywidualnego marginesu, a fortiori, to samo dotyczy producentów, którzy zostali objęci tą próbą. W tym względzie należy też wskazać, że ostatnie zdanie art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego przypomina, iż indywidualną stawkę cła stosuje się wobec przywozu dokonywanego przez każdego eksportera lub producenta, któremu przyznano indywidualne traktowanie, zgodnie z art. 17 tego rozporządzenia.
- 194 Wynika z tego, że na podstawie przepisów rozporządzenia podstawowego każdy eksporter lub producent, który został objęty próbą dostawców produktu będącego przedmiotem dumpingu i który współpracował z organem prowadzącym dochodzenie przez cały okres dochodzenia, spełnia przesłanki uznania go za „dostawcę” w rozumieniu art. 9 ust. 5 tego rozporządzenia.
- 195 W tym względzie należy przypomnieć, że celem doboru próby producentów eksportujących jest określenie, w ramach ograniczonego dochodzenia, możliwie najdokładniej presji na ceny, jakiej doznaje przemysł unijny. Komisja jest zatem uprawniona do zmiany, w każdym momencie, doboru próby w zależności od potrzeb dochodzenia. Żaden bowiem przepis porozumienia antydumpingowego

WTO lub rozporządzenia podstawowego nie zobowiązuje instytucji do pozostawienia początkowo wybranych producentów w próbie dostawców produktu będącego przedmiotem dumpingu, jeśli uznają one, że owi producenci nie mają statusu dostawców lub nie stanowią źródła przywozu produktu będącego przedmiotem dumpingu i powodującego szkodę. W odniesieniu do kwestii, czy należy zachować podmiot w składzie próby należy stwierdzić, że Komisja dysponuje szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność okoliczności gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny musi dokonać (zob. analogicznie wyrok z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale, C-351/04, Zb.Orz., EU:C:2007:547, pkt 40). Ponieważ Komisja nie wykluczyła żadnego producenta objętego próbą dostawców produktu będącego przedmiotem dumpingu, co do zasady była zobowiązana do obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu, a także ustanowienia dla niego indywidualnego cła antydumpingowego.

- 196 W świetle tych rozważań należy zbadać, czy czterech amerykańskich producentów objętych próbą miało prawo do uzyskania indywidualnego cła antydumpingowego na podstawie art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 197 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że przede wszystkim, podczas gdy Komisja wyłączyła początkowo wybranego producenta z próby na tej podstawie, że wyprodukowany przez niego bioetanol nie był przedmiotem wywozu do Unii, a w konsekwencji nie był źródłem produktu będącego przedmiotem praktyk dumpingowych, to jednak zachowała czterech amerykańskich producentów objętych próbą w składzie próby dostawców produktu będącego przedmiotem dumpingu do końca postępowania administracyjnego.
- 198 W odniesieniu do istnienia przywozów do Unii bioetanolu pochodzącego od czterech amerykańskich producentów objętych próbą, co do których stwierdzono, że stanowią one dumping i powodują szkodę, w pkt 93–104 powyżej wskazano, że część wyprodukowanego przez nich bioetanolu została wywieziona do Unii, a wywozy pochodzące z tej produkcji od wejścia w życie zaskarżonego rozporządzenia podlegały ustanowionemu przez nie cłu antydumpingowemu. Ponadto, według pkt 338 sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie „elementów złącznych”, wymogi sformułowane w art. 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO, według których cła antydumpingowe, które są pobierane we właściwej wysokości w każdym przypadku, od przywozów tego towaru ze wszystkich źródeł, odnoszą się do eksporterów i producentów objętych dochodzeniem, rozpatrywanych indywidualnie. W tym względzie motyw 60 zaskarżonego rozporządzenia stanowi, że dochodzeniem objęto z jednej strony producentów bioetanolu, a z drugiej przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem, które wywoziły produkt objęty postępowaniem na rynek unijny. Wynika z tego, że czterech amerykańskich producentów objętych próbą stanowi „źródło” przywozów produktu objętego cłem antydumpingowym ustanowionym przez zaskarżone rozporządzenie w rozumieniu art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego oraz art. 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO.
- 199 Ponadto należy zauważyć, że Rada nie kwestionuje faktu, iż czterech amerykańskich producentów objętych próbą współpracowało z instytucjami przez cały okres dochodzenia i nie było żadnego powodu, aby wyłączyć ich z próby ze względu na brak współpracy.
- 200 Co więcej, należy stwierdzić, że instytucje nie wyłączyły czterech amerykańskich producentów objętych próbą z próby ze względu na to, że nie mieli oni statusu dostawcy. Natomiast w motywie 63 zaskarżonego rozporządzenia Rada uznaje, że w związku ze strukturą sektora bioetanolu i sposobem, w jaki produkt objęty postępowaniem był produkowany, sprzedawany na rynku USA i wywożony do Unii, ustalenie indywidualnych marginesów dumpingu dla producentów w USA jest niewykonalne. Jej zdaniem nie była ona w stanie indywidualnie ustalić wszystkich zakupów i porównać normalnych wartości z odnośnymi cenami eksportowymi producentów objętych próbą, a w konsekwencji nie mogła ona określić indywidualnych marginesów dumpingu na mocy art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Z argumentacji tej wynika, że Rada miała zamiar zastosować cło antydumpingowe do

produktów pochodzących z produkcji czterech amerykańskich producentów objętych próbą bez rozróżniania, czy były one wywożone przez przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami, czy przez nich samych.

- 201 Wynika z tego, że, pozostawiając czterech amerykańskich producentów objętych próbą w składzie próby producentów i eksporterów amerykańskich Komisja uznała więc, iż są oni „dostawcami” produktu będącego przedmiotem dumpingu i w konsekwencji, że Rada co do zasady była zobowiązana na podstawie art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego do obliczenia indywidualnych marginesów dumpingu oraz nałożenia na każdego z nich indywidualnych ceł antydumpingowych.
- 202 Stwierdzenia tego nie podważa argument Rady, zgodnie z którym, jeżeli instytucje nie są w stanie indywidualnie ustalić wszystkich zakupów i porównać normalnych wartości z odnośnymi cenami eksportowymi, jak w niniejszej sprawie, nie są one zobowiązane do nakładania indywidualnych środków antydumpingowych dla każdego producenta.
- 203 Na wstępie należy stwierdzić, że w wyroku z dnia 15 listopada 2012 r., Zhejiang Aokang Shoes/Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710, pkt 33) orzeczono, iż art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego należy do przepisów tego rozporządzenia poświęconych tylko ustaleniu wartości normalnej, podczas gdy art. 17 tego rozporządzenia, dotyczący kontroli wyrwykowej, należy do przepisów dotyczących w szczególności metod ustalenia marginesu dumpingu, a zatem chodzi o przepisy o innym celu i innej treści. W tym względzie należy stwierdzić, że ta sama zasada analogicznie ma zastosowanie do stosunku, z jednej strony, art. 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego dotyczącego jednej z wartości istotnych dla obliczenia marginesu dumpingu, a z drugiej strony, art. 9 ust. 5 tego rozporządzenia dotyczącego samego marginesu dumpingu. Zatem przepisy rozporządzenia podstawowego poświęcone ustaleniu wartości normalnej lub ceny eksportowej mają inną treść i inny cel niż przepisy dotyczące metod ustalenia marginesu dumpingu, takie jak przewidziane w art. 9 ust. 5 i w art. 17 tego rozporządzenia.
- 204 Ponadto z pkt 325 sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie „elementów złącznych” wynika, że fakt, iż organ powinien ustalić wartość normalną lub cenę eksportową dla jednego lub więcej eksporterów lub producentów, nie musi oznaczać odstępstwa od ogólnej zasady dotyczącej ustalenia indywidualnych marginesów dumpingu oraz że marginesy dumpingu oparte na wartości normalnej i cenie eksportowej skonstruowanej na podstawie tych samych informacji dla wielu dostawców nie są identyczne z marginesem mającym zastosowanie na poziomie krajowym.
- 205 W tym względzie należy stwierdzić, że ani art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, ani art. 6.10 lub art. 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO nie przewidują, że instytucje powinny być w stanie ustalić wszystkie zakupy i porównać normalne wartości z odnośnymi cenami eksportowymi, aby być zobowiązanymi do obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu i nałożenia indywidualnego cła antydumpingowego na każdego dostawcę. Trudności te nie mają więc żadnego wpływu na kwestię, czy należy nałożyć indywidualne cło antydumpingowe i trzeba zauważyć, że w ramach rozporządzenia podstawowego istnieją inne instrumenty do zaradzenia takiej sytuacji.
- 206 Jeśli jednak instytucje napotykają trudności przy ustalaniu wartości normalnej lub ceny eksportowej dla niektórych producentów lub eksporterów, art. 2 ust. 3 i 9 rozporządzenia podstawowego określa zasady dotyczące możliwości ustalenia tych wartości.
- 207 Zgodnie bowiem z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w przypadkach braku ceny eksportowej lub gdy okaże się, że jest ona niewiarygodna z powodu istnienia powiązania lub istnienia porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią, cena eksportowa może zostać skonstruowana na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy ani odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywiezione, na innej uzasadnionej podstawie.

W powyższych przypadkach dokonuje się dostosowania, uwzględniając wszystkie koszty, łącznie z cłami i podatkami, poniesione między przywozem a odsprzedażą, a także zyski, w celu ustalenia wiarygodnej ceny eksportowej na poziomie granicy Unii.

- 208 Ponadto i w innym aspekcie, art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego przewiduje warunki, na jakich instytucje odpowiednio mogą skorzystać z dostępnych danych, jeżeli zainteresowana strona nie zapewnia niezbędnych informacji lub jeżeli dostarczy informacji, które nie są idealne pod każdym względem. W pkt 7.215–7.216 sprawozdania panelu z dnia 22 kwietnia 2003 r. (WT/DS241/R) w sprawie zatytułowanej „Argentyna – ostateczne cło antydumpingowe na drób z Brazylii” stwierdzono w szczególności, że fakt, iż organ prowadzący dochodzenie otrzymuje informacje, które nie są użyteczne lub wiarygodne, nie może uniemożliwiać obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu dla eksportera, ponieważ porozumienie antydumpingowe WTO wyraźnie upoważnia organy prowadzące dochodzenia do uzupełnienia danych dotyczących konkretnego eksportera, aby obliczyć margines dumpingu, jeżeli przekazane informacje nie są wiarygodne lub jeśli niezbędne informacje po prostu nie zostały przekazane.
- 209 W niniejszej sprawie, w odniesieniu do wartości normalnej czterech producentów objętych próbą, z pkt 45 dokumentu w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń wynika, że sama Komisja wyjaśniła, iż jest w stanie ustalić, na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ich wartość normalną w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz uzasadnioną kwotę zysku. Rada nie kwestionuje tego stwierdzenia.
- 210 W zakresie, w jakim Rada uważa, w motywie 76 zaskarżonego rozporządzenia, że nie można było wiarygodnie ustalić ceny eksportowej ani marginesu dumpingu dla amerykańskich producentów objętych próbą, należy stwierdzić, że art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego pozwala na skonstruowanie ceny eksportowej, gdy nie istnieje cena eksportowa dla podmiotu objętego dochodzeniem. Przepis ten pozwala bowiem, jak zostało to przedstawione w pkt 207 powyżej, na skonstruowanie ceny eksportowej na podstawie ceny, po której przywożone produkty po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy lub na innej uzasadnionej podstawie, dokonując odpowiednich dostosowań. W tym względzie należy przypomnieć, iż z orzecznictwa przedstawionego w pkt 203 powyżej wynika, że mimo iż art. 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego ustanawia w sposób wyczerpujący możliwe metody ustalenia ceny eksportowej, trudności w jej ustaleniu nie mają żadnego wpływu na pytanie, czy istnieje obowiązek zastosowania indywidualnego cła antydumpingowego do niektórych podmiotów.
- 211 Należy więc odrzucić argument Rady, według którego instytucje nie są zobowiązane do ustanowienia indywidualnych środków antydumpingowych dla każdego producenta objętego próbą w niniejszej sprawie.
- 212 W świetle stwierdzenia przedstawionego w pkt 201 powyżej należy następnie zbadać, czy Rada mogła powołać się na wyjątek od obowiązku dotyczącego ustalenia indywidualnego marginesu dumpingu dla czterech amerykańskich producentów objętych próbą w niniejszej sprawie.

W przedmiocie pytania, czy ustanowienie indywidualnych celów antydumpingowych było niewykonalne w niniejszej sprawie

- 213 Spór między stronami koncentruje się na interpretacji terminu „niewykonalne” znajdującego się w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 214 Według skarżących termin „niewykonalne” co do zasady należy interpretować zgodnie z art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO oraz treścią sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie „elementów złącznych”.

- 215 Rada uważa, że art. 9 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia podstawowego ma ogólniejszy zakres niż wskazane artykuły porozumienia antydumpingowego WTO z tego względu, że nie określa on okoliczności, w jakich nałożenie ceł indywidualnych jest uważane za „niewykonalne”. W tym względzie przypomina ona zasadę, zgodnie z którą organy Unii powinny interpretować akty Unii w świetle prawa międzynarodowego w najszerszym możliwym zakresie. Rada ocenia bowiem w istocie, że ta różnica sama w sobie uzasadnia odmienną interpretację terminu „niewykonalne” w ramach art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 216 W pierwszej kolejności należy zbadać, czy art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO zezwalają na wyjątek od obowiązku określenia marginesu dumpingu w sposób indywidualny dla każdego znanego eksportera lub producenta produktu objętego dochodzeniem, który mógłby uzasadnić ustalenie ogólnokrajowego cła antydumpingowego w niniejszej sprawie.
- 217 W odniesieniu do art. 6.10 porozumienia antydumpingowego WTO pkt 316–318 sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie „elementów złącznych” stanowią, że jego zdanie pierwsze, według którego władze będą określać margines dumpingu w sposób indywidualny dla każdego znanego eksportera lub producenta produktu objętego dochodzeniem, ustanawia normę bezwzględnie obowiązującą, a nie preferencję. Stanowią one również, że obowiązek ten nie jest bezwzględny i że mogą mieć miejsce wyjątki. Kontrola wyrwykowa jest jedynym wyjątkiem od określenia marginesu dumpingu w sposób indywidualny dla każdego znanego eksportera lub producenta objętego dochodzeniem, który jest wyraźnie przewidziany w art. 6.10 wspomnianego porozumienia. Drugie zdanie tego artykułu przewiduje bowiem wyjątek w wypadkach, gdy liczba eksporterów, producentów, importerów lub kategorii towarów jest na tyle duża, że taki sposób określenia marginesu dumpingu jest praktycznie niemożliwy. W tych wypadkach władze mogłyby ograniczyć badanie bądź do odpowiedniej liczby zainteresowanych stron lub produktów przy zastosowaniu normalnych prób statystycznych, bądź do maksymalnie dużej wielkości wywozu z danego kraju, która może być praktycznie objęta badaniem.
- 218 Według pkt 320 sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie „elementów złącznych” sformułowanie „będą określać z reguły”, zawarte w art. 6.10 porozumienia antydumpingowego WTO, ma na celu niewyrażenie obowiązku, który byłby sprzeczny z innymi przepisami tego porozumienia, pozwalając na odstępstwo od zasady ustalania indywidualnych marginesów dumpingu, oprócz wyjątku kontroli wyrwykowej. Wyjątki te powinny być przewidziane w porozumieniach, o których mowa w Uzgodnieniu w sprawie zasad i procedur regulujących rozstrzyganie sporów (zwanych dalej „odnośnymi porozumieniami”), w sposób pozwalający uniknąć obchodzenia obowiązku ustalania indywidualnych marginesów dumpingu. Członkowie WTO nie mają nieograniczonej możliwości ustanawiania wyjątków od art. 6.10 porozumienia antydumpingowego WTO.
- 219 W pkt 323 sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie „elementów złącznych” organ odwoławczy odrzucił argument, według którego przyznanie marginesu dumpingu producentowi lub przedsiębiorstwu handlowemu, które dokonuje wywozu produktu, stanowi wyjątek. Odniesienie do „eksporterów lub producentów” zawarte w art. 6.10 porozumienia antydumpingowego WTO pozwoliłoby władzom nie ustalać odrębnego marginesu dumpingu dla producenta i eksportera tegoż produktu, lecz ustalić jeden margines dla nich obu. Stanowiłoby to zastosowanie obowiązku ustalenia indywidualnych marginesów dumpingu.
- 220 Według pkt 327 sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie „elementów złącznych”, każdy wyjątek od ogólnej zasady ustanowionej w art. 6.10 porozumienia antydumpingowego WTO powinien być zatem przewidziany w odnośnych porozumieniach.
- 221 Wreszcie w pkt 328 sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie „elementów złącznych” zostało stwierdzone, że porozumienia WTO nie przewidują żadnego wyjątku, takiego jak wymieniony w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, dotyczącego indywidualnych producentów

eksportujących z kraju o gospodarce nierynkowej, do których ma zastosowanie art. 2 ust. 7 lit. a) tego rozporządzenia i którzy są objęci ogólnokrajowym cłem antydumpingowym, chyba że ci eksporterzy mogą wykazać, że spełniają warunki pozwalające na skorzystanie z indywidualnego traktowania.

- 222 W odniesieniu do art. 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO w pkt 344 sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie „elementów złącznych” wyjaśniono, że istnieje silne podobieństwo pomiędzy nim a art. 6.10 porozumienia antydumpingowego WTO w zakresie, w jakim ten ostatni przewiduje ustalenie indywidualnych marginesów dumpingu, co skutkuje zobowiązaniem danych władz do nałożenia ceł antydumpingowych indywidualnie, tak jak jest to przewidziane w art. 9.2 tegoż porozumienia. Ponadto organ odwoławczy stwierdza, że artykuły te używają tych samych terminów „niewykonalne” lub „niemożliwe” dla opisanego przypadków, w których ma zastosowanie wyjątek, wskazując w ten sposób, iż dwa wyjątki dotyczą sytuacji, w której władze ustalają marginesy dumpingu, korzystając z próby. Jednak organ odwoławczy WTO zauważył również, że zadane mu pytanie nie dotyczyło ani zakresu wyjątku przewidzianego w art. 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO, ani kwestii, czy ten wyjątek i wyjątek przewidziany w art. 6.10 tegoż porozumienia dokładnie się pokrywają.
- 223 W pkt 354 sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie „elementów złącznych” wywnioskowano jednak, że art. 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO zobowiązuje władze do dokładnego określenia ceł nałożonych na każdego dostawcę, chyba że jest to niewykonalne, jeżeli dotyczy wielu dostawców.
- 224 Wreszcie według pkt 376 sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie „elementów złącznych”, art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO nie stoją na przeszkodzie temu, aby organ prowadzący dochodzenie ustalił jeden margines dumpingu i jedno cło antydumpingowe dla określonej liczby eksporterów, jeżeli stwierdzi, że stanowią oni jeden podmiot do celów stosowania tych artykułów.
- 225 Z analizy sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie „elementów złącznych” wynika, że gdy władza korzysta z kontroli wrywkowej jak w niniejszej sprawie, porozumienie antydumpingowe ustanawia obowiązek ustalenia indywidualnych marginesów dumpingu i ustalenia indywidualnych ceł antydumpingowych dla każdego dostawcy współpracującego przy dochodzeniu, a obowiązek ten co do zasady jako wyjątki zawiera, po pierwsze, przypadek producentów lub eksporterów nieobjętych próbą, oprócz tych, o których mowa w art. 6.10.2 porozumienia antydumpingowego WTO, i, po drugie, przypadek przedsiębiorców stanowiących jeden podmiot. Jednak z porozumienia antydumpingowego WTO nie wynika, aby istniał wyjątek od obowiązku ustanowienia indywidualnego cła antydumpingowego wobec producenta objętego próbą, który współpracował przy dochodzeniu, jeżeli instytucje uznają, że nie są w stanie ustalić dla niego indywidualnej ceny eksportowej.
- 226 W drugiej kolejności należy zbadać, czy te stwierdzenia sprawozdania organu odwoławczego z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie „elementów złącznych” dotyczące wykładni art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO mają zastosowanie także w zakresie, w jakim Rada stosuje art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 227 W odniesieniu do argumentu Rady, według którego obowiązek interpretacji rozporządzenia podstawowego z uwzględnieniem porozumienia antydumpingowego WTO jest ograniczony z tego względu, że brzmienia odnośnych przepisów są różne, po pierwsze, należy przypomnieć, iż art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, jak i art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO używają terminów „niewykonalne” lub „niemożliwe”, które są synonimami. Ponadto trzeba zauważyć, że w brzmieniu art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nic nie sprzeciwia się interpretacji terminu „niewykonalne” zgodnie z art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO. Ponadto sam fakt, że

art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie dostarcza wskazówek co do terminu „niewykonalne”, nie pozwala stwierdzić, jak podnosi Rada, iż przepis ten przewiduje zatem wyjątek o zakresie szerszym niż przewidziany w przepisach porozumienia antydumpingowego WTO.

- 228 Po drugie, należy przypomnieć, że z brzmienia art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wyraźnie wynika, iż ustalenie marginesu dumpingu i nałożenie ogólnokrajowego cła antydumpingowego stanowi wyjątek od zasady ogólnej. „Ogólniejsza” interpretacja terminu „niewykonalne”, taka jak proponowana przez Radę, przyznawałaby jej niezmiernie szeroki zakres uznania co do możliwości odstąpienia od ustanowienia indywidualnych ceł antydumpingowych. Interpretacja taka byłaby sprzeczna z celem prawodawcy wykonania zaleceń i postanowień ORS dotyczących sprawy „elementów złącznych”, w sposób, który szanowałaby jej zobowiązania w ramach WTO (zob. pkt 179 powyżej).
- 229 Z motywów rozporządzenia nr 765/2012 wynika bowiem, że prawodawca Unii zamierzał w pełni wykonać decyzję organu odwoławczego WTO w owej sprawie. Konkretnie, w art. 1 rozporządzenia nr 765/2012, w art. 9 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego prawodawca Unii uchylił odniesienie do art. 2 ust. 7 lit. a) tego rozporządzenia oraz akapit drugi, który określał warunki, na jakich indywidualni producenci eksportujący z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej mogli wykazać, że spełniają warunki pozwalające na skorzystanie z indywidualnego traktowania. Co więcej, z motywu 2 rozporządzenia nr 765/2012 wynika, że prawodawca Unii wprowadził nowy akapit drugi do art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w celu włączenia wyjaśnień przedstawionych przez organ odwoławczy WTO dotyczących okoliczności, w jakich władze mogą ustalić jeden margines dumpingu i jedno cło antydumpingowe dla kilku eksporterów stanowiących jeden podmiot.
- 230 Ponadto, jak stwierdzono w pkt 182 powyżej, wprowadzone zmiany art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w istocie nie dotyczą części, która ma znaczenie w niniejszej sprawie i według której rozporządzenie nakładające cło określa wysokość cła nałożonego na każdego dostawcę lub, jeśli jest to niewykonalne, nazwę kraju dostawcy objętego postępowaniem.
- 231 Wynika z tego, że Rada błędnie uznaje, iż brzmienia art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego oraz art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO w zakresie, w jakim mają znaczenie w niniejszej sprawie, znacznie się różnią. Dlatego argument Rady, według którego termin „niewykonalne” wymieniony w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego ma zakres ogólny, należy odrzucić.
- 232 Z powyższego wynika, że termin „niewykonalne” wymieniony w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego należy interpretować zgodnie z analogicznym terminem użytym w art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO. Zatem, jeżeli władza korzysta z kontroli wrywkowej, termin „niewykonalne” użyty w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego co do zasady dopuszcza dwa wyjątki od ustalenia indywidualnych marginesów dumpingu oraz indywidualnych ceł antydumpingowych dla podmiotów współpracujących przy dochodzeniu, czyli, po pierwsze, przypadek producentów lub eksporterów nieobjętych próbą, oprócz tych, dla których art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przewiduje indywidualny margines dumpingu, i, po drugie, przypadek przedsiębiorców stanowiących jeden podmiot. Innymi słowy, w zakresie, w jakim instytucje skorzystały z kontroli wrywkowej, jak w niniejszej sprawie, co do zasady wyjątek od ustalenia indywidualnych marginesów dumpingu oraz ustanowienia indywidualnych ceł antydumpingowych jest możliwy tylko dla przedsiębiorstw, które nie są objęte próbą i którym nie można było w inny sposób przyznać własnego indywidualnego cła antydumpingowego. W szczególności art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie zezwala na żaden wyjątek od obowiązku ustanowienia indywidualnego cła antydumpingowego wobec producenta objętego próbą, który współpracował przy dochodzeniu, jeżeli instytucje uznają, że nie są w stanie określić dla niego indywidualnej ceny eksportowej.
- 233 Z art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wynika zatem, że jeżeli producenci lub eksporterzy są objęci próbą, instytucje są zobowiązane do określenia ceł antydumpingowych należnych od każdego dostawcy.

- 234 W trzeciej kolejności, w świetle tych rozważań należy zbadać, czy w niniejszej sprawie Rada miała prawo zastosować wyjątek od obowiązku określenia marginesu dumpingu w sposób indywidualny dla każdego znanego eksportera lub producenta objętego dochodzeniem, który mógłby uzasadnić ustalenie ogólnokrajowego cła antydumpingowego.
- 235 W niniejszej sprawie z motywów 6–10 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że ze względu na potencjalnie dużą liczbę producentów eksportujących w USA Komisja postanowiła przeprowadzić kontrolę wyrywkową zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.
- 236 Zgodnie z motywem 64 zaskarżonego rozporządzenia margines dumpingu dla USA ustalono dla całego kraju. W konsekwencji zaskarżone rozporządzenie nakłada stawkę ogólnokrajowego cła antydumpingowego w wysokości 62,30 EUR za tonę netto, według udziału wagowego w mieszance całkowitej zawartości bioetanolu.
- 237 W motywie 63 zaskarżonego rozporządzenia Rada uzasadnia ustalenie ogólnokrajowego cła antydumpingowego w tej sprawie, uznając, że w związku ze strukturą sektora bioetanolu i sposobem, w jaki produkt objęty postępowaniem był produkowany, sprzedawany na rynku USA i wywożony do Unii, ustalenie indywidualnych marginesów dumpingu dla producentów w USA jest niewykonalne. Jej zdaniem producenci ujęci w próbie z USA nie wywozili produktu objętego postępowaniem do Unii, a objęte dochodzeniem przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem zaopatrywały się w bioetanol u różnych producentów, mieszały go i sprzedawały w szczególności na wywóz do Unii. Rada uważa więc, że nie było możliwe indywidualne ustalenie wszystkich zakupów i porównanie normalnych wartości z odnośnymi cenami eksportowymi, nie było też możliwe określenie producenta w chwili wywozu do Unii.
- 238 W istocie Rada uważa zatem, że na podstawie art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie mogła ustalić indywidualnych marginesów dumpingu z tego względu, iż nie można było określić w sposób wiarygodny ceny eksportowej i marginesu dumpingu dla czterech amerykańskich producentów objętych próbą, ponieważ nie dokonali oni żadnego wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem, nie było zatem możliwe śledzenie ich produktów przy wywozie do Unii i nie mieli oni w zasadzie wiedzy na temat czasu wywozu ani ceny płaconej bądź należnej od importerów unijnych (zob. motyw 76 zaskarżonego rozporządzenia).
- 239 W tym względzie, z jednej strony należy stwierdzić, że Rada opiera zatem stosowanie wyjątku od zasady polegającej na ustalaniu indywidualnych marginesów dumpingu i ustalaniu indywidualnych ceł antydumpingowych na względach innych niż wyjątek dotyczący producentów lub eksporterów nieobjętych próbą, jeżeli organ skorzystał z kontroli wyrywkowej, lub niż wyjątek dotyczący przedsiębiorców stanowiących jeden podmiot (zob. pkt 225, 232 powyżej).
- 240 Z drugiej strony należy stwierdzić, że Rada nie podnosi, iż zastosowany przez nią wyjątek został oparty na innym wyjątku wynikającym z odnośnych porozumień, o których mowa w pkt 218 i 220 powyżej.
- 241 Zatem Rada błędnie uznała, że ustanowienie indywidualnych ceł antydumpingowych dla objętych próbą eksporterów amerykańskich było „niewykonalne” w rozumieniu art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 242 W odniesieniu bowiem do możliwości obliczenia indywidualnych marginesów dumpingu wyjaśniono w pkt 202–211 powyżej, że jeżeli instytucje napotykały trudności przy obliczaniu wartości normalnej i ceny eksportowej dla niektórych producentów lub eksporterów, art. 2 ust. 3 i 9 rozporządzenia podstawowego określa zasady pozwalające ustalić te wartości.
- 243 Ponadto, w odniesieniu do rozważań o tym, że nie było możliwe śledzenie produktów producentów objętych próbą przy wywozie do Unii i że producenci objęci próbą nie mieli w zasadzie wiedzy na temat czasu wywozu ani ceny płaconej bądź należnej od importerów unijnych, wystarczy stwierdzić, że

na podstawie szerokiego zakresu uznania Komisja mogła wyłączyć czterech amerykańskich producentów objętych próbą z próby producentów i eksporterów na tej podstawie, że nie byli oni dostawcami dokonującymi wywozów bioetanolu do Unii, ponieważ zdaniem jej i Rady, nie byli oni możliwi do zidentyfikowania w chwili wywozu bioetanolu do Unii. Natomiast Komisja pozostawiła ich w składzie próby przez cały okres dochodzenia.

- 244 Zatem okoliczność, że instytucje uznały, iż mają trudności z indywidualnym ustaleniem wszystkich zakupów lub porównaniem normalnych wartości z odnośnymi cenami eksportowymi producentów objętych próbą, nie pozwala uznać, że w niniejszym przypadku określenie indywidualnych ceł antidumpingowych dla eksporterów amerykańskich objętych próbą było „niewykonalne” w rozumieniu art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 245 Należy dojść do wniosku, że zaskarżone rozporządzenie narusza art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego z tego względu, iż ustanawia ono ogólnokrajowe cło antidumpingowe w odniesieniu do czterech amerykańskich producentów objętych próbą.
- 246 Z powyższego wynika, że należy uznać drugą część zarzutu pierwszego, a zatem zarzut pierwszy w całości, bez konieczności badania pozostałych części tego zarzutu oraz argumentów podniesionych w ramach drugiej części, w których skarżące ogólnie powołują się na naruszenie zasad pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz obowiązku uzasadnienia.

W przedmiocie zarzutu dziesiątego, opartego na naruszeniu art. 6 ust. 7, art. 19 ust. 1 i 2, art. 20 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia podstawowego, a także praw do obrony, zasad niedyskryminacji i dobrej administracji oraz na braku wystarczającego uzasadnienia

- 247 W zakresie, w jakim niniejsza skarga jest dopuszczalna z tego względu, że została wniesiona przez skarżące indywidualnie, należy również zbadać zasadność zarzutu dziesiątego.
- 248 W ramach zarzutu dziesiątego skarżące podnoszą co do zasady, że instytucje dopuściły się licznych nieprawidłowości proceduralnych, które spowodowały naruszenia praw procesowych.
- 249 Zarzut dziesiąty dzieli się na cztery części, oparte, odpowiednio, pierwsza na naruszeniu art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego i niewystarczającym uzasadnieniu, druga na naruszeniu art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, trzecia na naruszeniu art. 6 ust. 7 oraz art. 19 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, a także praw do obrony, a czwarta na naruszeniu art. 20 ust. 5 tego rozporządzenia, a także praw do obrony.

Uwagi wstępne

- 250 W świetle utrwalonego orzecznictwa poszanowanie prawa do obrony w trakcie każdego postępowania dotyczącego podmiotu i mogącego doprowadzić do wydania niekorzystnego dla niego aktu stanowi podstawową zasadę prawa Unii, której przestrzeganie powinno być zagwarantowane nawet w przypadku braku odpowiednich uregulowań proceduralnych. Zasada ta wymaga, aby adresaci decyzji, które mają istotny wpływ na ich interesy, mieli możliwość przedstawienia w sposób użyteczny swojego stanowiska (zob. wyrok z dnia 1 października 2009 r., Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, C-141/08 P, Zb.Orz., EU:C:2009:598, pkt 83 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 251 W tym względzie należy podkreślić, że poszanowanie prawa do obrony ma zasadnicze znaczenie w postępowaniach takich jak w niniejszej sprawie (zob. ww. w pkt 250 wyrok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, EU:C:2009:598, pkt 93 i przytoczone tam orzecznictwo).

252 Do naruszenia prawa do obrony dochodzi wówczas, gdy możliwe jest, że ze względu na nieprawidłowości ze strony Komisji prowadzone przez nią postępowanie administracyjne mogło zakończyć się innym wynikiem. Skarżąca wykaże, że tego typu naruszenie miało miejsce, jeżeli wystarczająco udowodni nie to, że treść zaskarżonej decyzji byłaby inna, lecz to, że, w braku nieprawidłowości proceduralnej mogłaby ona lepiej przygotować swoją obronę, na przykład posługując się dokumentami, do których odmówiono jej dostępu w toku postępowania administracyjnego (zob. podobnie ww. w pkt 250 wyrok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, EU:C:2009:598, pkt 94 i przytoczone tam orzecznictwo).

253 Ponadto, jeżeli rozporządzenie ustanawiające ostateczne cła antydumpingowe wchodzi w systematyczne ramy ogółu środków, nie można wymagać, aby jego uzasadnienie określało poszczególne elementy stanu faktycznego i prawnego stanowiące przedmiot rozporządzenia, niekiedy bardzo liczne i złożone, ani też aby instytucje zajęły stanowisko co do wszystkich argumentów podniesionych przez zainteresowanych. Przeciwnie, wystarczy, aby autor aktu przedstawił okoliczności faktyczne i względy prawne mające istotne znaczenie dla kontekstu zaskarżonego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 13 września 2010 r., Whirlpool Europe/Rada, T-314/06, Zb.Orz., EU:T:2010:390, pkt 114).

254 Należy jednak stwierdzić, że zgodnie z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. skarga powinna zawierać przedmiot sporu oraz zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem elementy te winny być na tyle jasne i precyzyjne, by umożliwiły stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi, jeśli zajdzie taka potrzeba, bez dodatkowych informacji. W celu zagwarantowania pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości najbardziej istotne okoliczności stanu faktycznego i stanu prawnego, na których opiera się skarga, powinny być zawarte, przynajmniej w skrócie, lecz w sposób spójny i zrozumiały w tekście samej skargi, aby skarga ta mogła zostać dopuszczona (zob. podobnie postanowienie z dnia 11 stycznia 2013 r., Charron Inox i Almet/Komisja i Rada, T-445/11 i T-88/12, EU:T:2013:4, pkt 57).

255 W świetle powyższych uwag należy zbadać argumenty podniesione przez skarżące w ramach czterech części zarzutu dziesiątego.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu dziesiątego, opartej na niekompletnym charakterze dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń i naruszeniu art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego, a także błędnym uzasadnieniu zaskarżonego rozporządzenia

256 Skarżące podnoszą, że dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń nie zawierał wystarczających informacji o różnych elementach dotyczących obliczenia marginesu dumpingu i szkody, niektórych dostosowań, przemysłu unijnego oraz zmiany okresu ważności nałożonych środków na pięć lat. Według skarżących wynika z tego naruszenie art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego, a zatem zaskarżone rozporządzenie nie jest prawidłowo uzasadnione. W tym względzie skarżące podnoszą siedem odrębnych motywów.

257 Rada podważa te argumenty.

258 Należy najpierw zauważyć, że zgodnie z tytułem dziesiątego zarzutu skargi skarżące powołują się na „liczne naruszenia prawa skarżących i ich członków do obrony”. W odniesieniu do pierwszej części niniejszego zarzutu należy stwierdzić, że z pkt 152 skargi wynika, iż dotyczy on „dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, jaki otrzymały [skarżące]”. Ponadto skarżące w ogóle nie kwestionują w skardze, że niniejsza część dotyczy przekazania dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń innej stronie postępowania administracyjnego. Wynika z tego, że niniejszą część należy interpretować jako dotyczącą zarzucanych naruszeń praw procesowych skarżących jako zainteresowanych stron w postępowaniu antydumpingowym.

- 259 Należy stwierdzić, że art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego stanowi m.in., że wnioskodawcy, importerzy i eksporterzy oraz ich reprezentatywne stowarzyszenia oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ostatecznych ustaleń i faktów, na których podstawie ma być zarekomendowane nałożenie środków ostatecznych. Zgodnie z art. 20 ust. 4 tego rozporządzenia ustalenia ostateczne sporządza się w formie pisemnej z zastrzeżeniem informacji poufnych, tak szybko jak to możliwe, zwykle nie później niż jeden miesiąc przed ostateczną decyzją lub przedstawieniem przez Komisję propozycji działań ostatecznych. Przewiduje on również, że w przypadku gdy Komisja nie jest władna ujawnić określonych faktów lub ustaleń w tym terminie, ujawni je bezzwłocznie po jego upływie.
- 260 W motywie pierwszym skarżące podnoszą, że dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń nie dostarczył żadnej informacji co do obliczenia marginesu dumpingu i szkody na poziomie krajowym, poza kilkoma ogólnymi oświadczeniami. Ten brak uniemożliwił skarżącym „i ich członkom” złożenie jakichkolwiek uwag co do braku błędów administracyjnych w tych obliczeniach, braku błędów metodologicznych w zastosowanej metodologii, co do kwestii, czy krajowe ceny sprzedaży zostały ustalone na poziomie ex works i co do kwestii, czy dokonano niezbędnych dostosowań.
- 261 Po pierwsze, należy stwierdzić, w odniesieniu do marginesu szkody, że motywowi pierwszemu przeczy motyw drugi (zob. pkt 268–270 poniżej), zgodnie z którym Komisja dostarczyła „notę wyjaśniającą i tabele w Excelu na poparcie obliczenia marginesu szkody”. Należy zatem odrzucić motyw pierwszy w zakresie, w jakim dotyczy informacji odnośnie do marginesu szkody.
- 262 Po drugie, w odniesieniu do marginesu dumpingu należy zauważyć, że, z jednej strony, skarżące w swoich pismach nie precyzują „kilku ogólnych oświadczeń” dotyczących obliczenia marginesu dumpingu w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, do którego się odwołują. Z drugiej strony, skarżące nie wyjaśniają, z jakich względów uważają, że oświadczenia te są nieodpowiednie i nie określają informacji, jakich według nich potrzebują. W braku takich wyjaśnień należy, zgodnie z orzecnictwem przywołanym w pkt 252 powyżej oraz przytoczonym w pkt 254 powyżej, odrzucić motyw pierwszy jako niedopuszczalny.
- 263 W każdym razie w odniesieniu do marginesu dumpingu należy przypomnieć, że zgodnie z rozważaniami dotyczącymi dumpingu, zawartymi w pkt 60–74 dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, które co do zasady odpowiadają motywom 60–62, 64–68, 72, 74 i 75, a także częściowo motywom 70, 73 i 76 zaskarżonego rozporządzenia, w niniejszej sprawie został on ustalony na podstawie danych dostarczonych przez niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem, czyli ich cen sprzedaży krajowej dla wartości normalnej oraz cen dla klientów w Unii dla ceny eksportowej. Zatem, jak słusznie podnosi Rada, informacje te generalnie stanowią dane poufne przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem, których w braku szczególnych okoliczności można było nie przekazać zainteresowanym stronom takim jak skarżące, które reprezentują interesy swoich dostawców.
- 264 Podobnie należy stwierdzić, że skarżące nie określiły, jak mogłyby lepiej zapewnić sobie obronę w braku tej nieprawidłowości w rozumieniu orzecnictwa przywołanego w pkt 252 powyżej. Nie przedstawiają one bowiem żadnego argumentu dotyczącego błędu faktycznego lub prawnego popełnionego przez instytucje, lecz ograniczają się do stwierdzenia, że nie mogą przedstawić uwag co do sytuacji hipotetycznych, takich jak dotyczące braku błędów administracyjnych w obliczeniach i błędów metodologicznych w zastosowanej metodologii, oraz w przedmiocie pytania, czy dokonano niezbędnych dostosowań. Co więcej, należy stwierdzić, że skarżące w żaden sposób nie wyjaśniają, jak mogły przedstawić właściwe uwagi co do informacji jawnych dotyczących spornych cen przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem i nie wyjaśniają też dostosowań, które według nich mogły być niezbędne.

- 265 W odniesieniu do zarzucanego braku możliwości przedstawienia uwag „w kwestii, czy krajowe ceny sprzedaży zostały ustalone na poziomie ex works”, skarżące nie wyjaśniają, do jakiego obliczenia się odnoszą. W konsekwencji argument ten nie został podniesiony w sposób spójny i zrozumiały w rozumieniu orzecznictwa przedstawionego w pkt 254 powyżej i powinien zostać odrzucony jako niedopuszczalny. W każdym razie należy stwierdzić, że z pkt 94 dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń oraz z motywu 97 zaskarżonego rozporządzenia wynika, iż średnie ważone ceny sprzedaży dla poszczególnych rodzajów produktów objętych próbą producentów unijnych na rzecz niepowiązanych klientów na rynku unijnym zostały dostosowane do poziomu cen ex-works.
- 266 Po trzecie, w zakresie, w jakim skarżące twierdzą, iż „ich członkowie” nie mieli możliwości przedstawienia niektórych uwag, wystarczy zauważyć, że skarżące nie wyjaśniają w swoich pismach, kogo dotyczy ich argument. Zatem z pism skarżących nie wynika w sposób zrozumiały, w rozumieniu orzecznictwa przedstawionego w pkt 254 powyżej, do których członków się one odnoszą, a więc należy odrzucić motyw pierwszy jako niedopuszczalny w zakresie, w jakim dotyczy on naruszenia praw procesowych członków skarżących w postępowaniu antydumpingowym.
- 267 Z powyższych rozważań wynika, że motyw pierwszy należy oddalić w całości.
- 268 Poprzez motyw drugi skarżące podnoszą, w odniesieniu do dwóch przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniami, które współpracowały w dochodzeniu, że Komisja nie przedstawiła ani noty wyjaśniającej co do metody zastosowanej do obliczenia marginesu dumpingu, ani wersji elektronicznej tabel w Excelu na poparcie obliczenia marginesu dumpingu, co „jeszcze bardziej utrudniało zrozumienie wyniku końcowego”.
- 269 Należy zauważyć, że skarżące nie wyjaśniają, w jakim zakresie, w braku zarzucanej nieprawidłowości, postępowanie antydumpingowe mogło doprowadzić do odmiennego rezultatu, wbrew temu, czego wymaga orzecznictwo przytoczone w pkt 252 powyżej.
- 270 W każdym razie, po pierwsze, należy stwierdzić, że Rada odpowiada, iż oba przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami, które współpracowały przy dochodzeniu, otrzymały obliczenie marginesu dumpingu oraz dokument w przedmiocie ujawnienia dodatkowych ustaleń w wyniku ich uwag co do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń. Rada twierdzi, że nie mogła włączyć tych dokumentów do akt jawnych z tego względu, iż zawierały one informacje, które nie mogły zostać przekazane skarżącym ze względów poufności. Skarżące nie kwestionują tego argumentu. Po drugie, w odniesieniu do zarzucanego braku wyjaśnienia metody zastosowanej do obliczenia marginesu dumpingu skarżące nie wskazują, w jakim zakresie uważają one, że wyjaśnienia przedstawione w pkt 72 i 73 dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, takie jak powtórzone w motywach 74 i 75 zaskarżonego rozporządzenia, nie są odpowiednie. Po trzecie, w odniesieniu do braku tabel w Excelu należy stwierdzić, że instytucje w żaden sposób nie są zobowiązane do przekazania zainteresowanym stronom „elektronicznej wersji tabel w Excelu na poparcie obliczenia marginesu dumpingu”.
- 271 Z powyższego wynika, że motyw drugi należy odrzucić.
- 272 Poprzez motyw trzeci skarżące twierdzą, że w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń Komisja nie zbadała argumentów podniesionych przez skarżące i ich członków w uwagach dotyczących dokumentu w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń, zwłaszcza „co do szczególnych względów, na podstawie których doszła do wniosku, że spółki objęte próbą nie miały ceny eksportowej, mimo dowodów dostarczonych przez licznych członków skarżących”.
- 273 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do argumentów skarżących w ich uwagach przedstawionych w odpowiedzi na dokument w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń w odniesieniu do braku ceny eksportowej spółek objętych próbą z jednej strony należy stwierdzić, że ustalenia ostateczne, w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zawierają najważniejsze ustalenia i fakty,

na podstawie których ma być zalecone wprowadzenie środków ostatecznych. Wynika stąd, że z przepisu tego nie wypływa żaden obowiązek Komisji do zbadania, w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, argumentów podniesionych przez stronę zainteresowaną w jej uwagach dotyczących dokumentu w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń, jeżeli Komisja nie uważa, iż argumenty te dotyczą najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których ma być zalecone wprowadzenie środków ostatecznych.

- 274 Z drugiej strony, w niniejszej sprawie należy stwierdzić, że w pkt 62 i 68 dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, które co do zasady odpowiadają motywom 63 i 69 zaskarżonego rozporządzenia, Komisja zauważyła, iż amerykańscy producenci objęci próbą nie dokonywali wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii, nie było możliwe indywidualne ustalenie wszystkich zakupów i porównanie normalnych wartości z odnośnymi cenami eksportowymi, nie było też możliwe ustalenie producenta w momencie wywozu do Unii oraz producenci ci nie byli świadomi poziomu cen wywozu do Unii. Na tej podstawie odrzuciła ona argument niektórych producentów amerykańskich, zgodnie z którym cena sprzedaży stosowana przez producentów z USA wobec niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniami z ich kraju mogła służyć jako cena eksportowa. Skarżące nie wyjaśniają, dlaczego stwierdzenia te miałyby być nieodpowiednie.
- 275 W drugiej kolejności, w odniesieniu do argumentów, według których Komisja nie zbadała w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń argumentów przedstawionych przez skarżące i ich członków w ich uwagach co do dokumentu w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń i nie uwzględniła „dowodów przedstawionych przez wielu członków skarżących”, należy stwierdzić, że nie wyjaśniają one, jakie argumenty nie zostały zbadane przez Komisję w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, którzy spośród ich członków przedstawili te argumenty lub jakie dowody nie zostały uwzględnione przez Komisję. Argumenty te nie spełniają zatem warunków przewidzianych w art. 44 § 1 lit. d) regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r., który wymaga, aby podstawowe okoliczności faktyczne i prawne, na których jest oparta skarga, wynikały w sposób spójny i zrozumiały z samej treści skargi (zob. pkt 254 powyżej) i w konsekwencji należy je odrzucić jako niedopuszczalne.
- 276 Należy zatem odrzucić motyw trzeci w całości.
- 277 Poprzez motyw czwarty skarżące podnoszą, że dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń nie dostarczył żadnego wyjaśnienia co do braku dostosowania wielkości przywozu z USA na podstawie procentu paliwa, podczas gdy dostosowania tego dokonano dla przywozów pochodzących z innych krajów.
- 278 W tym względzie należy stwierdzić, że skarżące nie wyjaśniają, w ramach niniejszego motywu, jak – w braku zarzucanej nieprawidłowości – postępowanie antydumpingowe mogło doprowadzić do odmiennego rezultatu, wbrew temu, czego wymaga orzecznictwo przytoczone w pkt 252 powyżej. W każdym razie z zarzutu trzeciego wynika, że wyjaśnienie przedstawione w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń w tym względzie pozwoliło skarżącym na zakwestionowanie braku analogicznego dostosowania w wypadku przywozów pochodzących z USA. Z powyższego wynika, że należy oddalić motyw czwarty jako nieuzasadniony.
- 279 Poprzez motyw piąty skarżące twierdzą, że dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń nie dostarczył żadnych szczegółów co do względu, dla którego wyłączenie „ab initio” producentów mieszanek E 85 i analogicznych mieszanek przemysłu unijnego nie miało żadnego wpływu na ustalenie znacznej szkody. Żaden element w aktach sprawy nie popiera w tym względzie stwierdzenia Komisji w jej odpowiedzi na uwagi skarżących co do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, według którego produkcja takich mieszanek „[była] bardzo ograniczona”.

- 280 W tym względzie Rada wyjaśnia w odpowiedzi na skargę, że zarzuty te są błędne z tego względu, iż Komisja nie wyłączyła mieszanek E 85 „ab initio”. Według dostępnych informacji jest tylko kilku producentów mieszanek E 85 w Unii, których produkcja wydaje się bardzo ograniczona, bowiem jawne kwestionariusze dwóch producentów unijnych wykazały, że produkują oni E 85 w nieznacznych ilościach i te stwierdzone nieznaczne ilości zostały więc wykorzystane w obliczeniach.
- 281 Z jednej strony, należy stwierdzić, że skarżące nie uzasadniły wyrażenia „mieszanki podobne”. W konsekwencji argument dotyczący tych „mieszanek podobnych” nie został zatem podniesiony w sposób spójny i zrozumiały w rozumieniu orzecznictwa przedstawionego w pkt 254 powyżej i powinien zostać odrzucony jako niedopuszczalny.
- 282 Z drugiej strony, skarżące nie kwestionują prawdziwości informacji wymienionych przez Radę w odpowiedzi na skargę. Należy więc stwierdzić, że z wyjaśnień Rady wynika, iż mieszanki E 85 nie zostały wyłączone „ab initio” z dochodzenia i że w aktach postępowania administracyjnego znajdowały się informacje potwierdzające fakt, iż sporna produkcja mieszanek w Unii była „bardzo ograniczona”. W związku z powyższym motyw piąty w pozostałym zakresie należy oddalić jako bezzasadny.
- 283 Poprzez motyw szósty skarżące podnoszą, że mimo ich wniosku do rzecznika praw stron na przesłuchaniu przed Komisją Rada nie przedstawiła informacji dotyczących kosztów surowców producentów przemysłu unijnego. Posiadanie tych informacji pozwoliłoby im wykazać „z większą pewnością”, że zarzucana znaczna szkoda została spowodowana zwiększeniem kosztów surowców przemysłu unijnego.
- 284 W tym względzie przede wszystkim należy stwierdzić, że na przesłuchaniu w dniu 11 września 2012 r. skarżące zwróciły się z wnioskiem o przekazanie im „danych dotyczących tendencji kosztów produkcji i surowców”. Według protokołu z tego przesłuchania rzecznik praw stron wezwał grupę dochodzeniową Komisji do złożenia pisemnych wyjaśnień do dnia 18 września 2012 r. Z jednej strony należy stwierdzić, że skarżące w swoich pismach w żaden sposób nie twierdzą, iż nie było odpowiedniego odzewu na to wezwanie rzecznika praw stron. Z drugiej strony skarżące nie wykazały też, że powtórzyły swój wniosek w ramach ostatecznych ustaleń na podstawie art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- 285 Następnie należy stwierdzić, że skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu wskazującego, iż zwróciły się do Rady z wnioskiem o przekazanie im spornych informacji.
- 286 Wreszcie Rada wyjaśnia, że informacje, według których większość producentów przemysłu unijnego pokrywa ryzyko zmian cen surowców, mają charakter poufny, a zatem nie można było włączyć ich do jawnych akt sprawy, co nie zostało podważone przez skarżące.
- 287 Wynika z tego, że skarżące nie wykazały, iż instytucje nie odpowiedziały w sposób zadowalający, w ramach obowiązków wynikających z art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego, na ich wnioski dotyczące dostępu do informacji dodatkowych w kwestii kosztów surowców przemysłu unijnego. Nie można zatem przyjąć twierdzenia będącego podstawą motywu szóstego.
- 288 Poprzez motyw siódmy skarżące podnoszą, że dokument w przedmiocie ujawnienia dodatkowych ustaleń, w którym Komisja zaproponowała zmianę okresu obowiązywania planowanego ostatecznego środka antydumpingowego z trzech na pięć lat, nie był wystarczająco uzasadniony z tego względu, że „odrzucił wyłącznie dwa z trzech względów, na podstawie których Rada pierwotnie zaproponowała okres obowiązywania wynoszący trzy lata” i nie „z badał względu trzeciego”.
- 289 Jak słusznie podnosi Rada, a nie zaprzeczają temu w tym zakresie skarżące, należy stwierdzić, że na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego normalny okres obowiązywania środków antydumpingowych wynosi pięć lat. Dokument w przedmiocie ujawnienia dodatkowych ustaleń przewidywał zatem powrót do normalnego okresu. W tym względzie należy stwierdzić, że obowiązek

uzasadnienia środków antydumpingowych nie oznacza, iż instytucja musi wyjaśnić, w jakim zakresie stanowisko rozważane na pewnym etapie postępowania antydumpingowego okazało się w ostatecznym rozrachunku bezzasadne (zob. podobnie ww. w pkt 253 wyrok Whirlpool Europe/Rada, EU:T:2010:390, pkt 116).

290 Co więcej, skarżące nie wyjaśniają, jaki miałyby być wpływ braku badania, w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, „trzeciego względu”, przywołanego początkowo przez Komisję w celu uzasadnienia okresu ważności wynoszącego tylko trzy lata.

291 Należy zatem oddalić motyw siódmy jako bezzasadny.

292 Jako że nie można przyjąć siedmiu motywów podniesionych przez skarżące, należy również odrzucić argument skarżących, według którego zaskarżone rozporządzenie nie zostało „prawidłowo uzasadnione” z tego względu, że dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń był niekompletny. W konsekwencji pierwszą część zarzutu dziesiątego należy w części odrzucić jako niedopuszczalną, a w części oddalić jako nieuzasadnioną.

W przedmiocie drugiej części zarzutu dziesiątego opartej na okoliczności, że dokument w przedmiocie ujawnienia dodatkowych ustaleń został w pierwszym rzędzie przekazany państwom członkowskim oraz wnioskodawcy postępowania, a następnie skarżącym, z naruszeniem zasad dobrej administracji i niedyskryminacji, praw do obrony, a także art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego

293 Skarżące podnoszą co do zasady, że Komisja przedstawiła propozycję zmiany okresu obowiązywania środków z trzech na pięć lat przedstawicielom państw członkowskich w ramach komitetu doradczego i wnioskodawcy postępowania przed przekazaniem im tej informacji, z naruszeniem zasad niedyskryminacji i dobrej administracji, a także praw do obrony skarżących i „ich członków”. Co więcej, fakt, iż komitet doradczy zatwierdził zmianę okresu obowiązywania środków na spotkaniu, które miało miejsce dwa dni przed przekazaniem dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń zainteresowanym stronom, a więc przed uwagami skarżących, narusza obowiązek uwzględnienia uwag dotyczących dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, przewidziany w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

294 Rada kwestionuje argumentację skarżących.

295 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego „[o]świadczeni[a] złożone po ostatecznym ujawnieniu uwzględnia się wyłącznie w przypadku, gdy zostaną one przekazane w terminie określonym przez Komisję dla każdego przypadku, co najmniej dziesięciodniowym, przy należytych uwzględnieniu pilności sprawy”.

296 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do zarzucanego naruszenia prawa do obrony wystarczy stwierdzić, że skarżące nie wyjaśniają, w jaki sposób one same lub ich członkowie mogliby lepiej zapewnić sobie obronę w braku przypuszczalnej nieprawidłowości. Należy zatem odrzucić ten argument w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 252 powyżej.

297 W drugiej kolejności, w odniesieniu do argumentu, według którego wnioskodawca postępowania został poinformowany o zmianie okresu obowiązywania środków przed przekazaniem tej informacji innym zainteresowanym stronom, skarżące powołują się na komunikat prasowy opublikowany na stronie internetowej ePure w dniu 20 grudnia 2012 r., w którym spółka ta ogłosiła, iż Unia uczyniła krok w kierunku nałożenia środków antydumpingowych w niniejszej sprawie na okres pięciu lat, ponieważ taka „decyzja” została „zatwierdzona” przez większość państw członkowskich.

- 298 Rada kwestionuje to twierdzenie i podnosi w obronie, że Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony, w tym wnioskodawcę, o propozycji zmiany okresu obowiązywania środków w tym samym czasie, czyli w dniu 21 grudnia 2012 r. Dodaje ona, że nie jest zobowiązana do wyjaśniania lub bronięcia treści komunikatu prasowego ogłoszonego przez osobę trzecią.
- 299 W tym względzie należy stwierdzić, że ów komunikat prasowy stanowi jedynie wskazówkę, która nie dowodzi, iż Rada lub Komisja w rzeczywistości poinformowały wnioskodawcę postępowania przed skarżącymi o zmianie okresu obowiązywania środków oraz że skarżące nie przedstawiły żadnego innego dowodu na poparcie ich twierdzenia. W konsekwencji należy oddalić ten argument na tej podstawie, iż skarżące nie przedstawiły dowodu na jego poparcie.
- 300 W trzeciej kolejności należy zbadać argument, zgodnie z którym propozycja zmiany okresu obowiązywania środków została wcześniej przekazana przedstawicielom państw członkowskich w ramach komitetu doradczego.
- 301 Według skarżących komunikat ePure z dnia 20 grudnia 2012 r. odnosi się do głosowania w ramach komitetu doradczego na spotkaniu, które miało miejsce w dniu 19 grudnia 2012 r., i wskazuje, że Komisja złożyła propozycję zmiany okresu obowiązywania środków z trzech na pięć lat przedstawicielom państw członkowskich w ramach komitetu doradczego i wnioskodawcy przed przekazaniem im tej informacji. Rada kwestionuje ten argument i twierdzi w odpowiedzi na skargę, że Komisja poinformowała państwa członkowskie oraz zainteresowane strony o propozycji zmiany okresu obowiązywania środków w tym samym czasie, czyli w dniu 21 grudnia 2012 r.
- 302 W odniesieniu, po pierwsze, do zarzucanego naruszenia zasady niedyskryminacji przez instytucje Unii należy stwierdzić, że zakłada ono, iż potraktowały one w odmienny sposób porównywalne sytuacje, powodując niekorzystną sytuację dla niektórych podmiotów w stosunku do innych, przy czym to odmierne traktowanie nie jest uzasadnione istnieniem różnych celów o określonym znaczeniu (wyrok z dnia 23 października 2003 r., Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures i Zhejiang Yankon/Rada, T-255/01, Rec, EU:T:2003:282, pkt 60).
- 303 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że przedstawiciele państw członkowskich w ramach komitetu doradczego w odróżnieniu od skarżących nie są stronami zainteresowanymi w postępowaniu antydumpingowym. Wynika z tego, że skarżące i państwa członkowskie nie znajdują się w porównywalnych sytuacjach w rozumieniu orzecznictwa. Zatem przekazywanie informacji państwom członkowskim nie jest regulowane przez art. 20 rozporządzenia podstawowego, lecz następuje na podstawie jego art. 15 ust. 2 w wersji pierwotnej, która ma zastosowanie w niniejszej sprawie, zgodnie z którym Komisja przed posiedzeniem komitetu doradczego przekazuje państwom członkowskim „wszelkie istotne informacje”.
- 304 W odniesieniu, po drugie, do zarzucanego naruszenia zasady dobrej administracji należy przypomnieć, że Komisja i Rada są zobowiązane do przestrzegania praw podstawowych Unii w toku postępowania administracyjnego, wśród których znajduje się prawo do dobrej administracji, ustanowione w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, które obejmuje szereg praw szczególnych. Zasada dobrej administracji nie stanowi sama w sobie źródła uprawnień dla jednostek, z wyjątkiem sytuacji, gdy jest wyrazem uprawnień szczególnych w rozumieniu art. 41 karty praw podstawowych (wyrok z dnia 4 października 2006 r., Tillack/Komisja, T-193/04, Zb.Orz., EU:T:2006:292, pkt 127). Jednakże skarżące w żaden sposób nie powołują się na takie szczególne prawo.
- 305 W każdym razie nawet przy założeniu, że argument skarżących należy rozumieć jako zarzucający naruszenie obowiązku staranności, należy przypomnieć, iż zobowiązuje on właściwą instytucję do dokładnego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku [zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 2014 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada, T-643/11, Zb.Orz. (Fragmenty), EU:T:2014:1076, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo]. Ponieważ

w niniejszej sprawie skarżące nie przedstawiły żadnej informacji, która mogłaby w wymagany sposób wykazać, że Komisja lub Rada naruszyły ten obowiązek, należy zatem oddalić argument dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji jako bezzasadny.

306 Należy zatem oddalić argument skarżących dotyczący naruszenia zasad niedyskryminacji i dobrej administracji.

307 W czwartej kolejności należy także oddalić argument skarżących, zgodnie z którym art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego został naruszony z tego względu, iż propozycja zmiany okresu obowiązywania środków została przedstawiona komitetowi doradczemu i przezeń „ratyfikowana” przed złożeniem uwag przez zainteresowane strony. Nawet przy założeniu, że przepis ten stwarza, jak twierdzą skarżące, „po stronie instytucji” obowiązek uwzględnienia „uwag dotyczących dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń”, wystarczy stwierdzić, że skarżące nie wyjaśniają, w jakim zakresie, w braku zarzucanej nieprawidłowości, postępowanie antydumpingowe mogło doprowadzić do odmiennego rezultatu, wbrew temu, czego wymaga orzecznictwo przytoczone w pkt 252 powyżej. W każdym razie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego w wersji pierwotnej, która ma zastosowanie w niniejszej sprawie, przed nałożeniem ostatecznego cła antydumpingowego Rada zasięga opinii komitetu doradczego, który zresztą nie jest instytucją. Co prawda art. 15 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w wersji pierwotnej przewiduje, że Komisja uprzednio przekazuje państwom członkowskim „wszelkie istotne informacje”. Z jednej strony skarżące nie podnoszą, że Rada nie uwzględniła ich uwag złożonych w dniu 2 stycznia 2013 r. w przedmiocie środków przy przyjęciu zaskarżonego rozporządzenia. Z drugiej strony skarżące nie twierdzą też, że ich uwagi przedstawione w dniu 2 stycznia 2013 r. zawierały użyteczne informacje, jakie Komisja powinna była przekazać państwom członkowskim na mocy tego ustępu.

308 Należy zatem oddalić drugą część zarzutu dziesiątego.

W przedmiocie trzeciej części zarzutu dziesiątego, opartej na niepełnym dostępie do jawnych akt dochodzenia, z naruszeniem prawa do obrony, art. 6 ust. 7 oraz art. 19 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego

309 Skarżące podnoszą, że Komisja odmówiła im przyznania dostępu do niektórych informacji, niektórych dowodów i niektórych dokumentów mimo licznych wniosków złożonych przez nie w tym względzie w toku dochodzenia. Ich zdaniem jest to sprzeczne z art. 6 ust. 7 oraz art. 19 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego i narusza ich prawa do obrony. Skarżące podnoszą pięć motywów, w których twierdzą, że Komisja nie przyznała im pełnego dostępu do jawnych akt dochodzenia.

310 Rada kwestionuje argumenty skarżących.

311 Artykuł 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego przewiduje, co następuje:

„Wnioskodawcy postępowania, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne zrzeszenia, organizacje użytkowników i konsumentów, zgłaszający się zgodnie z art. 5 ust. 10, oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą na pisemny wniosek zapoznać się ze wszystkimi informacjami przekazanymi przez każdą ze stron postępowania istotnymi dla ich sprawy, nieobjętymi klauzulą poufności w rozumieniu art. 19 i wykorzystywanymi podczas postępowania, z wyjątkiem wewnętrznych dokumentów opracowanych przez organy [Unii] lub państw członkowskich. Strony te mogą odnosić się do uzyskanych informacji, zaś ich komentarze będą brane pod uwagę, o ile zostaną odpowiednio uzasadnione”.

312 Zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego „[w]szelkie informacje będące z natury rzeczy poufnymi (np. których ujawnienie stworzyłoby znaczącą przewagę konkurencyjną podmiotu konkurencyjnego lub miałyby znacząco negatywne skutki dla osoby przekazującej informacje lub

osoby, od której ta ostatnia otrzymała te informacje) lub przekazywane z klauzulą poufności przez strony postępowania są, po wskazaniu uzasadnionych powodów, traktowane przez władze jako poufne”.

313 Artykuł 19 ust. 5 rozporządzenia podstawowego przewiduje, co następuje:

„Rada, Komisja, państwa członkowskie i ich urzędnicy nie mogą ujawniać żadnych informacji uzyskanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, w stosunku do których osoba przekazująca wnioskuje o poufność, bez wyraźnego zezwolenia tej osoby. Wymiana informacji między Komisją a państwami członkowskimi lub informacje dotyczące konsultacji prowadzonych na podstawie art. 15 lub dokumenty wewnętrzne przygotowane przez organy [Unii] lub jej państwa członkowskie nie są ujawniane, z wyjątkiem przypadku gdy niniejsze rozporządzenie wyraźnie to przewiduje”.

314 Naruszenie prawa dostępu do akt sprawy prowadzonego dochodzenia może prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia tylko wtedy, gdy ujawnienie rozpatrywanych dokumentów mogło, nawet z niskim prawdopodobieństwem, doprowadzić do innego wyniku postępowania administracyjnego, w przypadku gdyby dane przedsiębiorstwo mogło się na ten dokument powołać w toku wspomnianego postępowania (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, Zb.Orz., EU:C:2012:78, pkt 174).

315 W odniesieniu do motywu pierwszego skarżące są zdania, iż Komisja odmówiła dostępu lub dostarczenia jawnego streszczenia baz danych Eurostatu (urzędu statystycznego Unii Europejskiej) i innych krajowych baz danych dotyczących ceł wykorzystanych do określenia wielkości i wartości różnych wywozów.

316 Należy stwierdzić, że w motywie pierwszym skarżące nie wyjaśniają, w jakim zakresie, w braku zarzucanej nieprawidłowości, postępowanie antydumpingowe mogło doprowadzić do innego wyniku, wbrew temu, czego wymaga orzecznictwo przytoczone w pkt 252 i 314 powyżej. Należy więc oddalić motyw pierwszy jako bezzasadny.

317 Poprzez motyw drugi skarżące podnoszą, że Komisja odmówiła przekazania im wewnętrznego dokumentu zawierającego opinię jej Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Podatków i Unii Celnej, dotyczącego definicji produktu objętego postępowaniem.

318 Z jednej strony należy stwierdzić, że w niniejszym motywie skarżące nie wyjaśniają, w jakim zakresie, w braku zarzucanej nieprawidłowości, postępowanie antydumpingowe mogło doprowadzić do innego wyniku, wbrew temu, czego wymaga orzecznictwo przytoczone w pkt 252 i 314 powyżej. Z drugiej strony należy zauważyć, że zgodnie z art. 19 ust. 5 rozporządzenia podstawowego dokumenty wewnętrzne nie są ujawniane, chyba że owo rozporządzenie wyraźnie to przewiduje. Tym samym należy oddalić motyw drugi jako bezzasadny.

319 Poprzez motyw trzeci skarżące podnoszą, że w odniesieniu do ustalenia części produkcji etanolu z buraków cukrowych Komisja oparła się na mailu wnioskodawcy postępowania, który wymieniał wielkość 12%, lecz nie dostarczał żadnych szczegółów co do źródła wykorzystanych danych i metodologii zastosowanej w celu dokonania tej oceny. Skarżące są zdania, iż nie mogły zatem wykazać Komisji, że ich „wyższe wielkości” produkcji z buraków cukrowych były „prawidłowymi wielkościami”.

320 Należy stwierdzić, że w argumentie tym skarżące nie wyjaśniają, w jakim zakresie przekazanie źródła i metody użytej do obliczenia mogły doprowadzić do innego wyniku postępowania antydumpingowego, wbrew temu, czego wymaga orzecznictwo przytoczone w pkt 252 i 314 powyżej.

- 321 W każdym razie Komisja wyjaśnia, że nie została upoważniona do ujawnienia spornych informacji z tego względu, iż obejmowały one poufne informacje handlowe przekazane przez wnioskodawcę postępowania. W tym względzie, z jednej strony, skarżące nie wyjaśniają, w jaki sposób wskazanie w części przytoczonego maila, że przywołują one s. 434 załącznika A.10 do skargi, według której wielkość 12% pochodziła od analityka handlowego, nie jest wystarczająca do zidentyfikowania spornego źródła danych. Z drugiej strony z cytatu tego w żaden sposób nie wynika, iż ów mail zawierał opis metody zastosowanej do obliczenia części spornego rynku.
- 322 Należy zatem oddalić motyw trzeci jako bezzasadny.
- 323 Poprzez motyw czwarty skarżące podnoszą, iż żadna informacja z jawnych akt sprawy nie wspiera stwierdzenia dokonanego w motywie 141 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym większość producentów przemysłu unijnego pokrywa ryzyka zmian cen surowców.
- 324 Z jednej strony należy stwierdzić, że poprzez motyw czwarty skarżące nie podnoszą żadnego naruszenia ich prawa dostępu do jawnych akt sprawy. W związku z tym niniejszy motyw jest bezskuteczny i należy go oddalić.
- 325 Z drugiej strony i w każdym razie Rada wyjaśnia, że podczas kontroli na miejscu producenci unijni przedstawili szczegółowe wyjaśnienia dotyczące pokrycia ryzyk oraz że sporne informacje mają charakter poufny, a zatem nie było możliwe włączenie ich do jawnych akt sprawy. Co więcej, skarżące nie kwestionują twierdzenia Rady, według którego praktyka polegająca na pokrywaniu ryzyka zmian cen jest stosowana w rozpatrywanym sektorze i według którego łatwo ją zweryfikować dzięki informacjom publicznie dostępnym w rocznych sprawozdaniach producentów unijnych. W konsekwencji należy również oddalić motyw czwarty jako bezzasadny.
- 326 W motywie piątym skarżące są zdania, że uwagi ePure dotyczące zmiany okresu obowiązywania środków z trzech na pięć lat nie zostały włączone do jawnych akt sprawy w odpowiednim czasie, aby umożliwić im przygotowanie uwag względem tej zmiany na dzień 2 stycznia 2013 r. Uwagi ePure zostały włączone do jawnych akt sprawy dopiero w dniu 4 lutego 2013 r.
- 327 W tym względzie należy stwierdzić, że skarżące nie wyjaśniają, w jakim zakresie, w braku zarzucanej nieprawidłowości, postępowanie antydumpingowe mogło doprowadzić do innego wyniku, jak tego wymaga orzecznictwo przytoczone w pkt 252 i 314 powyżej.
- 328 W każdym razie Rada podnosi, że w dokumencie w przedmiocie ujawnienia dodatkowych ustaleń z dnia 21 grudnia 2012 r. Komisja podsumowała argumenty ePure dotyczące okresu obowiązywania i wyjaśniła względy powrotu do normalnego okresu pięcioletniego. W odniesieniu do uwag wnioskodawcy postępowania należy zauważyć, że dokument w przedmiocie ujawnienia dodatkowych ustaleń w istocie zawiera te same informacje co motyw 173 zaskarżonego rozporządzenia, a zatem podaje istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których w niniejszej sprawie zamierzały się oprzeć instytucje. Natomiast w replice skarżące ograniczają się do zakwestionowania twierdzenia Rady, bez uściślenia, jakie uwagi ePure nie zostały wystarczająco podsumowane w dokumencie w przedmiocie ujawnienia dodatkowych ustaleń.
- 329 W replice skarżące oceniają ponadto, że dokument w przedmiocie ujawnienia dodatkowych ustaleń stanowi zwykle zaprzeczenie argumentom na korzyść okresu obowiązywania pierwotnie zaproponowanego przez Komisję, bez żadnego realnego wyjaśnienia. Na podstawie przepisów art. 44 § 1 lit. c) oraz art. 48 § 2 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. należy stwierdzić, że ów nowy motyw jest spóźniony, ponieważ został podniesiony w replice, i należy go odrzucić jako niedopuszczalny (zob. podobnie postanowienie z dnia 24 września 2009 r., Alcon/OHIM, C-481/08 P, EU:C:2009:579, pkt 17; wyrok z dnia 30 kwietnia 2015 r., VTZ i in./Rada, T-432/12, EU:T:2015:248,

pkt 158). Nawet przy założeniu, że ten nowy motyw nie jest spóźniony, wystarczy stwierdzić, że poprzez niego skarżące nie podnoszą żadnego naruszenia ich prawa dostępu do jawnych akt dochodzenia. Należy go więc oddalić jako bezskuteczny.

330 Należy zatem dojść do wniosku, że skarżące były w stanie w odpowiednim czasie przygotować uwagi w odniesieniu do zmiany okresu obowiązywania środków antydumpingowych. Należy więc oddalić motyw piąty, a także nowy motyw wymieniony w poprzednim punkcie.

331 Z powyższego wynika, że trzecią część zarzutu dziesiątego należy oddalić.

W przedmiocie czwartej części zarzutu dziesiątego, opartej na niedostatecznym okresie przyznanym skarżącym do złożenia oświadczeń względem dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, z naruszeniem art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i praw do obrony

332 Skarżące są zdania, że Rada nie przyznała im przynajmniej dziesięciodniowego terminu przewidzianego w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, w celu przedstawienia oświadczeń co do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń. W każdym razie minimalny termin dziesięciodniowy ich zdaniem nie stanowił wystarczającego terminu do złożenia oświadczeń co do tak złożonego dokumentu informacyjnego jak przekazany w niniejszej sprawie.

333 Rada kwestionuje argumenty skarżących.

334 Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z tytułem czwartej części zarzutu dziesiątego w skardze Rada nie przyznała „skarżącym” wystarczająco dużo czasu, aby złożyły one oświadczenia co do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń. W skardze skarżące podnoszą, że one „i ich członkowie” nie miały wystarczająco dużo czasu do złożenia oświadczeń.

335 W tym względzie trzeba zauważyć, że skarżące nie wyjaśniły w swoich pismach, którzy spośród ich członków otrzymali dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń. O ile skarżące zamierzają zatem w pierwszej części podnieść naruszenie praw procesowych „swoich członków”, należy stwierdzić, że tak nieprecyzyjne żądanie nie spełnia wymogów art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r., który wymaga, aby podstawowe okoliczności faktyczne i prawne, na których jest oparta skarga, wynikały w sposób spójny i zrozumiały z samej treści skargi (zob. pkt 254 powyżej). Zatem w zakresie, w jakim skarżące podnoszą, że ich członkowie nie dysponowali wystarczającą ilością czasu do złożenia oświadczeń co do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, należy odrzucić niniejszą część jako niedopuszczalną.

336 W odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym Rada nie przyznała skarżącym wystarczającego czasu do złożenia oświadczeń co do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, należy przypomnieć, że art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego przewiduje co do zasady, iż instytucje są zobowiązane do uwzględnienia oświadczeń złożonych przez zainteresowane strony wyłącznie w przypadku, gdy zostaną one przekazane w terminie określonym przez Komisję dla każdego przypadku, co najmniej dziesięciodniowym.

337 W niniejszym przypadku Komisja w dniu 6 grudnia 2012 r. przekazała skarżącym dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, wzywając do złożenia ewentualnych oświadczeń „w terminie 10 dni [...], czyli do dnia 17 grudnia 2012 r. w południe”. Przewidziany w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego dziesięciodniowy termin do przedstawienia uwag co do tego dokumentu upłynął w niedzielę 16 grudnia 2012 r. Na podstawie art. 3 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określającego zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz.U. L 124, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 1, s. 51), jeżeli ostatni dzień terminu jest niedzielą, wygasa on wraz z upływem ostatniej godziny następnego dnia roboczego, czyli z upływem ostatniej godziny dnia 17 grudnia 2012 r. Jednakże Komisja wezwała

zainteresowane strony do złożenia oświadczeń w przedmiocie tego dokumentu do dnia 17 grudnia 2012 r. do południa, a nie do północy. Mimo to skarżące złożyły oświadczenia w terminie wyznaczonym przez Komisję. Pismem z dnia 21 grudnia 2012 r. Komisja przekazała dokument w przedmiocie ujawnienia dodatkowych ustaleń, dotyczący zmiany okresu obowiązywania proponowanych środków. Jednakże w piśmie tym Komisja wezwała strony do złożenia oświadczeń co do proponowanej zmiany oraz dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń z dnia 6 grudnia 2012 r. do dnia 2 stycznia 2013 r. do końca dnia roboczego.

- 338 Z jednej strony należy stwierdzić, że w swoich pismach skarżące nie wyjaśniają, jak ich zdaniem postępowanie administracyjne mogło, ze względu na zakładaną nieprawidłowość, doprowadzić do innego wyniku. W tym zakresie orzeczono, że niedochowanie dziesięciodniowego terminu przewidzianego w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego może prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia jedynie wtedy, gdy istnieje możliwość, że, z powodu tej nieprawidłowości postępowanie administracyjne mogłoby doprowadzić do innego wyniku, co w konkretny sposób wpływałoby na prawo skarżącej do obrony (zob. podobnie ww. w pkt 250 wyrok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, EU:C:2009:598, pkt 81 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 339 Z drugiej strony, jak słusznie podniosła Rada, w piśmie z dnia 21 grudnia 2012 r. Komisja udzieliła skarżącym dodatkowego terminu w celu złożenia oświadczeń co do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń z dnia 6 grudnia 2012 r. Wynika stąd, że instytucje nie dopuściły się żadnego naruszenia art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 340 W odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym termin dziesięciodniowy nie był wystarczający do złożenia oświadczeń w przedmiocie tak złożonego dokumentu informacyjnego i w świetle braku rozporządzenia ustanawiającego cła tymczasowe zawierającego tymczasowe obliczenie marginesu dumpingu wystarczy przypomnieć, jak wyjaśniono w pkt 337 powyżej, że skarżące nie tylko skorzystały z minimalnego przepisanego terminu, lecz że Komisja wyznaczyła im później, w dniu 21 grudnia 2012 r., dodatkowy termin dwunastu dni kalendarzowych do złożenia uwag co do tego dokumentu. Skarżące nie twierdzą, że ten przedłużony termin był niewystarczający.
- 341 Ponadto w replice skarżące twierdzą, że poprzez dokument w przedmiocie ujawnienia dodatkowych ustaleń z dnia 21 grudnia 2012 r. instytucje dopuściły się kolejnego uchybienia proceduralnego z tego względu, że zasięgnięto opinii komitetu doradczego ds. antydumpingu już na posiedzeniu w dniu 19 grudnia 2012 r., nie znając istotnej okoliczności, czyli opinii skarżących i producentów amerykańskich w przedmiocie zmienionego okresu obowiązywania proponowanych środków. Na podstawie przepisów art. 44 § 1 lit. c) i art. 48 § 2 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. należy stwierdzić, że ten nowy motyw jest spóźniony, bowiem podniesiony w replice, i należy go odrzucić jako niedopuszczalny (zob. orzecznictwo przedstawione w pkt 329 powyżej).
- 342 Stąd też czwarta część zarzutu dziesiątego powinna również zostać oddalona.
- 343 Wobec powyższego zarzut dziesiąty należy w całości oddalić.
- 344 Niemniej, jako że druga część zarzutu pierwszego została przyjęta, a tym samym przyjęto ów zarzut, należy stwierdzić nieważność zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono Patriot Renewable Fuels, Plymouth Energy Company, POET i Platinum Ethanol, które są członkami skarżących. W pozostałym zakresie niniejszą skargę należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalną, a częściowo oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie kosztów

- 345 Zgodnie z art. 134 §§ 1 i 3 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron każda z nich pokrywa własne koszty. Jednakże, jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, Sąd może orzec, że jedna ze stron pokrywa, oprócz własnych kosztów, część kosztów poniesionych przez stronę przeciwną.
- 346 W niniejszym przypadku, ponieważ żądania skarżących i Rady zostały uwzględnione tylko częściowo, pokrywają one własne koszty.
- 347 Zgodnie z art. 138 §§ 1 i 3 regulaminu postępowania Komisja i ePure pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 157/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki w zakresie, w jakim dotyczy ono Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC i Platinum Ethanol LLC.**
- 2) **W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**
- 3) **Growth Energy i Renewable Fuels Association, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska i ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol pokrywają własne koszty.**

Dittrich

Schwarzc

Tomljenović

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 9 czerwca 2016 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	2
Postępowanie i żądania stron	4
1. W przedmiocie wniosku o połączenie ze sprawą T-277/13, Marquis Energy/Rada	4
2. W przedmiocie interwencji	4
3. W przedmiocie środków organizacji postępowania i ustnego etapu postępowania	5
4. W przedmiocie wniosków o zachowanie poufności	5
5. W przedmiocie żądań stron	6
Co do prawa	6
1. W przedmiocie dopuszczalności	7
W przedmiocie legitymacji procesowej stowarzyszeń takich jak skarżące	7
W przedmiocie legitymacji procesowej skarżących	10
W przedmiocie indywidualnej legitymacji procesowej skarżących	12
W przedmiocie legitymacji procesowej skarżących jako reprezentantów swoich członków	14
– W przedmiocie bezpośredniego oddziaływania na skarżące jako reprezentantów producentów bioetanolu objętych próbą	14
– W przedmiocie indywidualnego oddziaływania na skarżące jako reprezentantów producentów bioetanolu objętych próbą	17
– W przedmiocie istnienia alternatywnych środków odwoławczych	21
W przedmiocie legitymacji procesowej skarżących jako reprezentantów swoich członków innych niż czterech producentów objętych próbą	22
W przedmiocie interesu prawnego	22
2. Co do istoty	23
W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 8, art. 9 ust. 5 oraz art. 18 ust. 1, 3 i 4 rozporządzenia podstawowego, naruszeniu zasad pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji, a także na oczywistych błędach w ocenie popełnionych przez Radę z uwagi na jej odmowę obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu i nałożenia indywidualnego cła antydumpingowego, w danym wypadku, na członków skarżących objętych próbą	23
W przedmiocie zastosowania porozumienia antydumpingowego WTO w niniejszej sprawie	25
W przedmiocie pytania, czy czterech amerykańskich producentów objętych próbą ma prawo do uzyskania indywidualnego cła antydumpingowego na podstawie art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego	27

W przedmiocie pytania, czy ustanowienie indywidualnych ceł antidumpingowych było niewykonalne w niniejszej sprawie	31
W przedmiocie zarzutu dziesiątego, opartego na naruszeniu art. 6 ust. 7, art. 19 ust. 1 i 2, art. 20 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia podstawowego, a także praw do obrony, zasad niedyskryminacji i dobrej administracji oraz na braku wystarczającego uzasadnienia	36
Uwagi wstępne	36
W przedmiocie pierwszej części zarzutu dziesiątego, opartej na niekompletnym charakterze dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń i naruszeniu art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego, a także błędnym uzasadnieniu zaskarżonego rozporządzenia	37
W przedmiocie drugiej części zarzutu dziesiątego opartej na okoliczności, że dokument w przedmiocie ujawnienia dodatkowych ustaleń został w pierwszym rzędzie przekazany państwom członkowskim oraz wnioskodawcy postępowania, a następnie skarżącym, z naruszeniem zasad dobrej administracji i niedyskryminacji, praw do obrony, a także art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego	42
W przedmiocie trzeciej części zarzutu dziesiątego, opartej na niepełnym dostępie do jawnych akt dochodzenia, z naruszeniem prawa do obrony, art. 6 ust. 7 oraz art. 19 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego	44
W przedmiocie czwartej części zarzutu dziesiątego, opartej na niedostatecznym okresie przyznanych skarżącym do złożenia oświadczeń względem dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, z naruszeniem art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i praw do obrony	47
W przedmiocie kosztów	49